

Виктор Пелевин

ШЛЕМЪТ НА УЖАСА

Виктор Пелевин

Шлемът на ужаса
Креатиф за Тезей и Минотавъра

*

Started by **ARIADNA**
at xxx p.m. xxx xxx BC GMT

*Ще построя лабиринт, в който мога да се загубя с този, който би
пожелал да ме намери – кой и по какъв повод е казал това?*

: -)

Organizm (-:

Какво става? Има ли някой тук?

Romeo-y-Cohiba

Аз съм тук.

Organizm (-:

Какво означава всичко това?

Romeo-y-Cohiba

И аз не разбирам.

Organizm (-:

Ариадна, тук ли си?

Romeo-y-Cohiba

Коя е тя?

Organizm (-:

Тя е тази, която започна нишката на този разговор. Струва ми се, че това не е интернет, а само изглежда като интернет. Оттук просто не можеш да идеш никъде другаде.

Romeo-y-Cohiba

xxx

Organizm (-:

Внимание! Моля, ако някой може да прочете това, нека отговори!

Nutscracker

Аз мога!

Organizm (-:

Кой пусна първото съобщение?

Nutcracker

Пуснато е отдавна.

Romeo-y-Cohiba

Откъде знаеш? Няма дати!

Nutcracker

Видях го още преди три часа.

Organizm (-:

Внимание! Проверка! Тук сме само Лешникотрошачката, Ромео и аз, нали?

Romeo-y-Cohiba

Да.

Nutcracker

Във всеки случай това са всички, които искат да участват в разговора.

Romeo-y-Cohiba

Значи тук сме трима.

Nutcracker

Да, но къде е това „тук“?

Organizm (-:

В какъв смисъл?

Nutcracker

В буквалния. Можете ли да опишете мястото, където се намирате. Какво е то – стая, зала, къща? Дупка в xxx?

Romeo-y-Cohiba

Аз например се намирам в стая. Или в килия, не зная кое е по-правилно. Не е голяма. Стените са зелени, на тавана има бял абажур. До едната стена има легло, до другата – маса с клавиатура, на която пиша в момента. Клавиатурата е неподвижно закрепена, а над масата е монтиран LCD-монитор, защитен от дебело стъкло. На него се изписват

буквите. Стъклото не може да бъде разбито. Вече опитах. В стаята има две врати. Едната е от странен черно-зелен метал, тя е затворена. В средата ѝ има някаква издатина. Другата врата е дървена, боядисана е в бяло и води към банята Тя е отворена.

Organizm (-:

И при мен е същото като при Ромео. Заключена метална врата с някакъв релеф. Баня – като в хотел. На полицата под огледалото има сапун, душ-гел, шампоан. Всички са във фирмена опаковка, на която има странен знак – нещо като зъбчато колело. Къде се намиращ, Лешникотрошачка?

Nutcracker

В такава стая. Струва ми се, че вратата е излята от бронз. Организъм, на сапуна има по-скоро звездичка, а не зъбчато колело. Прилича на символа, с който в книгите се обозначават бележките. Същия го има дори и на тоалетната хартия – на всеки лист.

Romeo-y-Cohiba

В един и същ хотел сме. Ще пробвам да почукам по стената. Чувате ли нещо?

Organizm (-:

Не.

Nutcracker

Аз също не.

Organizm (-:

Сега ще опитам по вратата. Слушайте.

Romeo-y-Cohiba

Нищо не чувам.

Organizm (-:

А как попаднахте тук?

Romeo-y-Cohiba

Що се отнася до мен, нямам и най-малка представа. А ти,

Организъм?

Organizm (-:

Просто се събудих тук по този педалски халат на голо.

Nutcracker

Това не е халат. Това е хитон. Така са се обличали древните гърци и затова няма да споря за определението. Струва ми се, че те не са носели и бельо.

Romeo-y-Cohiba

Добре поне, че тук е топло.

Organizm (-:

Лешникотрошачке, може би ти помниш как си попаднал тук.

Nutcracker

Не помня.

Romeo-y-Cohiba

А защо имате такива имена – Организъм, Лешникотрошачка?

Nutcracker

А твоето защо е такова, Ромео? Пурата ти наистина ли е от класа?

Romeo-y-Cohiba

Не зная, зависи с кого се сравняваш. Що се отнася до името, не съм си го измислил аз. То се появява на екрана, когато изпращам съобщение. Аз не съм Ромео. Аз съм xxx Професионален xxx, ако някой се интересува от това.

Organizm (-:

Порнобизнес? Това си е общественозначим труд. Ние с теб сме почти колеги, Ромео – аз съм xxx. Преди работех в xxx.com, та затова временно съм във от играта. Но такова нещо теб едва ли те заплашва.

Romeo-y-Cohiba

Какво общо има порнобизнеса? И какви са тия хиксове?

Nutcracker

Хиксовете се появяват не за първи път. Това е цензура. Някой следи разговора ни. На него очевидно не му се харесва, когато се опитваме да обменяме информация кои сме всъщност. Или пък когато ругаем.

Romeo-y-Cohiba

Ей, ти, който и да си! Настоявам веднага да получа възможност да се свържа със семейството си! И с посолството на xxx!

Nutcracker

Защо мислиш, че тук има посолство на xxx?

Romeo-y-Cohiba

Посолство на xxx има навсякъде.

Nutcracker

Сигурен ли си? А ако ние сме в xxx?

Organizm (-:

Очевидно, приятели, вие се разбирате и без думи. А на мен не ми е ясно какво е това посолство на xxx, и къде е това xxx, ако там няма посолство на xxx. И защо изобщо, xxx, сега ти е притрябвало.

Monstradamus

Добър ден, нали не е проблем и аз да се намеся в разговора?

Organizm (-:

Кой си ти Монстрадамус?

Monstradamus

xxx Живея в xxx, по професия съм xxx.

Romeo-y-Cohiba

Може ли нещо по-оригинално?

Monstradamus

Прочетох всички съобщения по нишката на този разговор. И аз съм в същата ситуация. Същата стая, същото облекло. И аз не помня как съм попаднал тук.

Nutcracker

Значи вече сме четирима. Това е радващо.

Organizm (-:

Какво радостно намираш?

Nutcracker

Възможно е скоро да се появят и други. Колкото повече глави, толкова по-вероятно е да измислим нещо.

Organizm (-:

А ако всъщност сме умрели?

Nutcracker

Без паника! Мъртъвците не седят в чата.

Organizm (-:

Това не е толкова сигурно. Може това да е единственото, което са в състояние да правят.

Romeo-y-Cohiba

Ако това е „оня свят“, аз съм разочарован.

Nutcracker

Нека обсъдим ситуацията. Предлагам да не разглеждаме хипотезата на Организъм за отвъдното.

Organizm (-:

А може това да е сън?

Romeo-y-Cohiba

Ощипи се. Може би ще се събудиш. Аз вече опитах – не се получи.

Nutcracker

Така, при всеки има бронзова врата. Нека уточним какво има на нея. Фигура, която прилича на правоъгълник, като горната и долната и страни са вдлъбнати, а другите две изпъкнали.

Organizm (-:

Прилича на прилеп. Или на емблемата на Батман.

Romeo-y-Cohiba

А според мен това е двуостра секира.

Organizm (-:

Може би е безсмислено украшение. Но като каза Ромео, че е секира, и на мен ми заприлича. Такива са имали фашистите, или пък древните римляни.

Monstradamus

Ако това наистина е секира, то тя е от доста по-рано в сравнение с Рим. Такива е имало на Крит и в древен Египет.

Organizm (-:

Монстрадамус, ти да не си историк?

Monstradamus

Не. Аз съм xxx.

Organizm (-:

А да, забравих.

Ariadna

Привет. Радвам се, че не съм сама тук.

Organizm (-:

Привет, малката.

Romeo-y-Cohiba

Щом има момчета, трябва да има и момичета. При мен по стените се появиха светли разноцветни петна.

Monstradamus

Интересно, при мен също се появиха. Или ми се е сторило.

Nutcracker

Ариадна, ти ли започна нишката на този разговор?

Ariadna

Да, но никой не ми отговаряше, и съм заспала.

Monstradamus

А защо написа тази фраза за лабиринта?

Ariadna

Опитвах се да си спомня откъде е тази фраза, но не успях. Имах чувството, че това е много важно.

Monstradamus

Коя си ти и как си попаднала тук?

Ariadna

Точно както и вие.

Organizm (-:

В такъв случай знаем много за теб. Истинското ти име е xxx, на xxx години си и си родена в xxx.

Ariadna

Аз зная какво става тук.

Nutcracker

Откъде?

Ariadna

Видях всичко насън.

Romeo-y-Cohiba

Аз не бих приел това като източник на информация.

Monstradamus

А аз бих те изслушал. Разказвай.

Ariadna

Видях стар град. Имам предвид съвсем древен. Такива са се строели може би преди няколко хиляди години. Беше много красиво.

Улиците бяха застлани с големи обли камъни, каменните стени бях покрити с жива завеса от някакви виещи се растения с бледорозови цветове. Вратите и прозорците на всички къщи бяха затворени, но непрестанно ми се струваше, че някой ме наблюдава. Дълго обикалях по улиците, но така и не срещнах никого. След това започнах да виждам на кръстовищата пред мен някакво джудже, облечено в сиви дрипи и със странна широкопола шапка. В момента, в който го зървах, то се скриваше зад ъгъла, като че ли усещаше погледа ми. И така много пъти. Скоро разбрах, че не се крие от мен, а просто ритъмът му на ходене е свързан с моя така, че не мога да го видя за повече от секунда. Не питайте как разбрах, всичко в сънищата има своя собствена логика. Опитах да се приспособя към този ритъм и да огледам джуджето по-добре. Ако ходех по прави и широки улици, можех за по-дълго да го задържа в полезрението си. Но повечето улички бяха криви и тесни – заедно образуваха истински лабиринт. Успях да разбера, че всъщност джуджетата са две, но лесно можеше да се сбърка второто с първото. И то бе облечено с дрипи, но от едната страна периферията на шапката му бе загърната нагоре. Постепенно разбрах, че заедно с тях има още някого, но колкото и да се опитвах, не можех да го зърна. Понякога зад ъгъла се мяркаше краят на тъмния му плащ. Досетих се, че трябва да изляза на главната улица, широка и дълга, за да мога да ги видя всичките...

Romeo-y-Cohiba

Това какво общо има с нас?

Monstradamus

Моля ви, не я прекъсвайте! Ариадна, какво стана после?

Ariadna

После излязох на главната улица. Бе разделена на две от дълга редица палми в големи саксии. Помня, че това най-силно ме поразил – наоколо пожълтели листа, есен, а изведнъж палми.

Nutsacker

В началото говореше за розови цветя. А сега изведнъж есен и жълти листа.

Ariadna

Да, докато вървах след джуджето, стана есен. Реших, че джуджето

нарочно е направило така, за да ми развали настроението и да не успее да го догоня. На главната улица нямаше никого. Стигнах до голям площад с фонтан с бронзови статуи. По начина, по който бяха направени, ми се сториха поне толкова древни, колкото и градът, но като тематика бяха по-скоро нещо като от японска анимация – голи тийнейджъри, душени от обвиващи се около тях пипала. Или змии...

Nutcracker

Какво общо има японската анимация с това?

IsoldA

Тя говори за манга, в която демони с пипала насилват девойка Натрапчива тема в японското виртуално порно.

Monstradamus

Отразява измезтената в подсъзнанието фрустрация, предизвикана от поражението през Втората световна война. Насилената ученичка в такива филми символизира японската национална душа, а чудовището, размахващо множество фалосоподобни пипала, е съвременната корпоративна икономика по западен образец.

Nutcracker

Може да е просто октопод?

Monstradamus

Октопод? Оригинално. Дори не ми мина през ума.

Organizm (-:

А коя е Изолда? Нова ли е?

IsoldA

Да.

Romeo-y-Cohiba

Добре дошла в нашия мъничък свят, Изолда. Много се радваме, че си тук.

IsoldA

Благодаря, Ромео.

Organizm (-:

Хубавка ли си?

Romeo-y-Cohiba

Дръж се прилично, Организъм.

Nutscracker

Изолда, можеш ли да добавиш нещо към общия ни опит?

IsoldA

Не.

Monstradamus

Тогава, ако не възразяваш, нека Ариадна да продължи.

Ariadna

Разбрах, че трябва да се приближа до фонтана и тогава ще мога да видя и двете джуджета. Не питайте как разбрах, просто разбрах и това е. Стигнах до фонтана, обърнах се с гръб към него и се облегнах на оградата му. Срещу мен имаше здание с колонада, огромно и мрачно, с грозни надстройки на покрива. Помислих си, че някога отдавна е било изгорено до основи и от него е останал само каменният скелет, който многократно са се опитвали да ремонтират и да върнат към живот. Но въпреки опитите за реставрация и боядисване, на повърхността избиваха следите от унищожението и се усещаше, че сградата е мъртва и пуста...

Romeo-y-Cohiba

Струва ми се, че в случая е необходим консилиум от психиатри. Или пък се налага да питаме Монстрадамус, той е запознат с тези неща. Какво там беше казал – корпоративна фрустрация?

Monstradamus

Ромео, моля те, потърпи малко.

Ariadna

Изведнъж забелязах, че едно от джуджетата е до мен – онова с обърнатата нагоре периферия. Не съм забелязала как се е приближило. Бе съвсем близо до мен, но заради шапката не успях да зърна лицето

му. Помня, че беше обуто в островърхи обувки, като от Средновековието, на червени и бели ивици. Проговори, без да вдига глава. Думите му бяха много странни. Каза, че господинът, на когото служи, е Създател на всичко, което виждам наоколо, както и на много други неща. Доколкото разбрах, този господин не е човек. Или не е само човек. Името му било Астериск.

Monstradamus

Сигурна ли си, че си разбрала правилно?

Ariadna

Мисля, че да. Както обясни джуджето, Астериск е безпределно, безкрайно могъщ. Попитах го, не е ли това Бог. Джуджето се засмя и отговори, че Бог за Астериск е като момче за всичко. Попитах как е възможно това. Джуджето ми отговори дори да не се опитвам го разбера „Огромна тайна – повтори то няколко пъти – огромна тайна.“ Поинтересувах се как би трябвало да наричаме Този, който е по-могъщ от Бога. Както искаш, отговори джуджето, „Астериск“ или с което и да е друго произносимо име, защото това са само имена-обвивки и не играят никаква роля. Точно така каза, честна дума...

Romeo-y-Cohiba

Безсмислици.

Ariadna

От това, което разбрах, Астериск е обиден на хората, защото те някога са го убили. Или защото ще го убият в бъдеще. Джуджето се изразяваше така двусмислено, че би могло да го разбереш всякак. Оттогава – или дотогава – хората са длъжни да плащат дан на Астериск, като му изпращат онези, които влизат в играта и умират на нейната арена Примерно, нас...

Nutcracker

А така.

Ariadna

Всъщност няма нужда да се разстройваш, допълни джуджето, защото Астериск принася в жертва тези, които са се родили и да умреш на неговата арена – е съдба на всички, без изключение. Поисках да узная,

защо тогава е необходима тази жертва, но джуджето започна да нервничи и каза – ето виж, той идва, сега сама ще можеш да го видиш. Вдигнах очи. Пред изгорелия дворец се появиха две фигури. Пред тях тържествено пристъпваше второто джудже със знаме в ръцете. На знамето бе емблемата на Merrill Lynch – ако я помните, един такъв весел бик – и надпис „Be bullish!“. От това на мен не ми стана никак смешно, толкова страшен ми се стори този, който вървеше отзад. Не зная дори как да го нарека. Не приличаше на човек. Беше огромен, като скала, и в първия момент ми напомни прекомерно разраснала се гъба с черно-зелена метална качулка. След това го разгледах по-добре. Беше облечен с дрипав плащ, чак до земята – тъмен на цвят и не съвсем чист, но не толкова окъсан като на джуджетата. На главата си носеше бронзов шлем, приличащ на маска на гладиатор – каска с широка периферия и плочка с дупки на мястото на лицето. Шлемът бе с два рога...

Monstradamus

Като на бик?

Ariadna

Доста по-масивни и не стърчаха настрани, вървяха назад по шлема, сливайки се с него в едно цяло. Ако трябва да ги сравня с нещо – приличаха на ауспухови тръби на бронзов мотор, огънати покрай облака каска. На шлема имаше още и много малки жички и тръбички, също бронзови, които съединяваха частите му, така че всичко заедно изглеждаше като древен ракетен двигател.

Monstradamus

Той каза ли нещо?

Ariadna

Не. Видях го съвсем за кратко и си помислих, че двете джуджета са облечени така странно, защото се стараят да приличат на него. До него те изглеждаха съвсем дребнички. Освен това ми се стори, че в него има нещо замислено, печално и самотно, като заточен император. Или по-скоро обратното – император, заточил всички и останал сам.

Monstradamus

Това краят на съня ли е?

Ariadna

Не видях повече Астериск. С джуджетата се озовахме на някакво друго място, на една от малките улички. Пред нас имаше стара дървена врата с чукче – халка, прекарана през бича глава. Джуджето почука с халката и вратата се отвори. Вътре имаше малка стаичка. От мястото, където стояхме, се виждаше само легло, на което спеше плешив мъж с мустаци и бенка до носа. Джуджето измърмори, че не сме за тази стая и ме отведе до друга врата, която отвори по същия начин. Зад вратата имаше същата наглед стая, но празна. Джуджето вдигна пръст и попита: „Ще построя лабиринт, в който мога да се загубя с този, който би пожелал да ме намери – кой и по какъв повод е казал това?“ Замислих се – насън почти го знаех. Но то неочаквано ме избута в стаята и затръшна вратата.

Monstradamus

И какво стана после?

Ariadna

Събудих се от трясъка в стаята, в която съм в момента. След това седнах на маса пред екрана и написах този въпрос. Боях се да не го забравя. Но той продължава да звучи в главата ми.

Monstradamus

Това същата стая ли е като в съня ти?

Ariadna

Трудно е да се каже. Също толкова малка.

Romeo-y-Cohiba

А какъв беше този мъж с бенката до носа?

Ariadna

Не зная Никога преди това не съм го виждала.

Romeo-y-Cohiba

Можеш ли да го опишеш по-подробно? Къде точно се намира бенката му?

Ariadna

Между ноздрата и бузата. Мустаците му бяха като подкова. Съвсем плешив. По-скоро едър. Спомням си съвсем точно, че ръката му лежеше на възглавницата, а на нея имаше татуировка във вид на котва, вплетена в знака за долар. Помислих, че е емблема на неговия яхтклуб. Като цяло – доста безвкусен човек.

Romeo-y-Cohiba

Благодаря ти, миличка.

Nutcracker

Подозирам, че някой се разпозна в това описание. Така ли е, Ромео?

Romeo-y-Cohiba

Никой досега не ме беше наричал „безвкусен“, но наистина имам подобна татуировка.

Nutcracker

Други мнения?

Organizm (-:

Не разбирам, наистина ли сериозно обсъждаме нечий сън?

UGLI 666

Мисля, че...

Nutcracker

Моля новите най-напред да се представят. Какво мислиш?

UGLI 666

Че Господ ѝ е изпратил това видение, за да се покаем.

Romeo-y-Cohiba

А така! Затворени сме тук и трябва да се покаем? И защо?

UGLI 666

За това, за което сме затворена.

Romeo-y-Cohiba

А защо сме затворени?

UGLI 666

Всеки за своето. Казано е – „Няма човек, който живее без грях, та дори и един ден да живее.“

Organizm (-:

Ъгли, ти мъж или жена си?

UGLI 666

Това няма значение.

Organizm (-:

Той/тя подиграва ли ни се?

Monstradamus

Мисля, че той/тя говори съвсем сериозно.

UGLI 666

Щом ви е толкова интересно – от женски пол съм. Казвам се xxx, по професия съм xxx и имам xxx образование, но по призвание винаги съм била xxx. Прочетох всичко дотук. Нищо интересно не бих могла да добавя. Що се отнася до това дали говоря сериозно или не, то можете да сте сигурни, че винаги говоря сериозно.

Organizm (-:

Кажи, Ъгли, заради името си ли възприе такива възгледи или заради възгледите ти измислиха такова име?

UGLI 666

Името ми е дадено заради греховете ми. Както и твоето също.

Organizm (-:

Знаеш ли, какво значи „UGLI“? То не идва от „ugly“¹, както ти навярно си мислиш. Всъщност означава „Universal Gate for Logic Implementation“. Универсален логически елемент – помня го от училище. Така че, ако си подбрала възгледите си според името, трябваше да избереш съвсем друга насока.

1. Ugly (англ.) – грозен, отвратителен. – Б. ред.

Monstradamus

Говорехме за съня на Ариадна. Някои мислят, че са ѝ го показали нарочно и в него има информация за всички ни.

Romeo-y-Cohiba

Какво значи да са ѝ го показали нарочно? Това не е кино все пак. И ако съдържа информация за всички ни, защо са го показали само на Ариадна.

Organizm (-:

И на теб ще го покажат – не бързай.

Romeo-y-Cohiba

Мислите ли, че чудовище с бронзов шлем наистина се разхожда пред вратите ни?

UGLI 666

Не е задължително всичко да се приема съвсем буквално. В съня вратата е била дървена с изображение на бича глава. Тук вратата е бронзова с някакъв дяволски символ на нея. Сънищата са метафора.

IsoldA

В съня си Ариадна е видяла Ромео и го описа така, че той се разпозна. За каква метафора може да става дума?

Romeo-y-Cohiba

Познал съм се? Просто съвпадат някои детайла.

IsoldA

Но пък какви детайли? Предполагам, че подобна татуировка не се среща чак толкова често. Котва с долар.

Romeo-y-Cohiba

Нека внесем яснота. Наистина имам татуировка малко над китката на ръката си. Представлява бликаш, фонтан нефт, който преминава през доларовия Знак. Обърнат малко прилича на котва. Това е. Не знам каква татуировка е видяла Ариадна. А емблемата на яхтклуба ми е съвсем друга.

Sartrik

Моряк ххх.

Nutcracker

Новодошлите, още веднъж моля, представяйте се.

Sartrik

Мен ххх всичко. Боли ме цялото тяло.

Monstradamus

Били ли са те?

Sartrik

Повръща ми се. Тук може ли да се намери бира?

Monstradamus

Не мисля. Да не си препил вчера?

Sartrik

Нещо такава.

Nutcracker

Как попадна тук?

Sartrik

Нищичко не помня.

Romeo-y-Cohiba

Оставете човека на мира, нека първо дойде на себе си. А може ли съновидението на Ариадна да има някакво научно обяснение? Струва ми се, че Монстрадамус разбира от тези неща?

Monstradamus

Какво имаш предвид, като казваш да тълкуваме съня научно?

Romeo-y-Cohiba

Например този Астериск е висок, с голям шлем. Това символизира мъжки полов орган в ерекция.

Organizm (-:

А двете джуджета са тестисите, така ли?

Nutscracker

Ромео, давай по-леко. Понякога кохиба е просто пура.

IsoldA

Не можете ли да говорите за това някъде другаде, отделно?

UGLI 666

Присъединявам се към молбата.

Organizm (-:

За съжаление няма как да излезем в коридора.

Romeo-y-Cohiba

Монстрадамус, ти така и не отговори, можем ли да анализираме съня?

Monstradamus

Ако питаш за фалическият символ, не мога да добавя нищо повече от това, което каза Лешникотрошачка. Но имам някои наблюдения, които не са свързани с тази тематика. Ако ви е интересно, мога да ги споделя.

Nutscracker

Интересно ни е, разбира се.

Monstradamus

Първо – имената ни. Някой има ли предположение по този въпрос?

UGLI 666

Имена на демони от ада.

Monstradamus

На сапуна, на тоалетната хартия и на другите предмети в банята има символ, който прилича на знак за бележка под линия – звездичка. На английския този знак се нарича asterisk. Така се казва и този, който

се е присънил на Ариадна. Това много напомня на „Астерий“.

UGLI 666

Какво е „Астерий“?

Monstradamus

„Звезден“ на латински. Астерий е син на Минос и Пазифая, получовек-полузвяр от Крит. По-известен е като Минотавър.

Sartrik

Като на етикета на „Remy Martin“?

Monstradamus

Не, на етикета на „Remy Martin“ има циклоп. Минотавъра е чудакът с човешко тяло и бича глава.

Sartrik

Боже, как ми се повръща.

Monstradamus

Сега за двуострата брадва на вратата. На гръцки тя се казва labros. Оттук идва и думата „Лабиринт“ – мястото, където е живял Минотавъра. Според някои сведения лабиринтът бил прекрасен дворец с множество стаи и коридори, според други – зловонна пещера с много разклонения, където царял вечен мрак. Възможно е представителите на разните култури да са имали различна представа за едно и също място.

Isolda

Какво общо има брадвата с лабиринта?

Monstradamus

Такива двуостри брадви са намирани на остров Крит. Там е бил и лабиринтът. Това е всичко, което зная.

UGLI 666

Може би точно с такава брадва е бил убит Минотавъра?

Monstradamus

Продължавам с имената. Освен Астерий и Астериск има още едно

съвпадение, което не можем да не забележим. Него го сънува Ариадна. Така се е казвала сестрата на Минотавъра. Освен това Ариадна започна разговора с въпрос за лабиринта.

IsoldA

Името е много разпространено. Аз имах крем за суха кожа „Ariadna's Milk“.

Romeo-y-Cohiba

Това с имената и съвпаденията е много интересно. Но друго не разбирам – какво ще правим?

Monstradamus

Какво можем да направим? Чакаме Тезей, който ще ни изведе от лабиринта. И да се надяваме, че шегата няма да стигне твърде далеч.

UGLI 666

Това на шега ли ви прилича?

Monstradamus

Във всеки случай бих казал, че на нашите домакини не им липсва известно чувство за хумор.

Romeo-y-Cohiba

Поне аз още нито веднъж не съм се разсмял.

Nutscracker

Монстър е прав. Хумор във всичко това определено има, но е някакъв дяволски хумор. Карат нас, нормалните хора, да се наричаме един друг с някакви идиотски и обидни имена. Натруфени сме в древногръцки хитони, настанени пред монитори. А интернет, в който попадаме, има толкова общо с настоящето, колкото ние с древна Гърция.

Organizm (-:

Всъщност не всичко е чак толкова различно. Дизайнът, който се появява на екрана, е имитация на вестник „Гардиън“. Главата е същата: „Guardian Unlimited“. И чатът е същият. Разликата е, че там има стотици връзки, а ние имаме само една.

Monstradamus

В заглавието има смисъл. Пазачът ни е наистина неограничен.

Nutcracker

И още една шега – емблемата на Merrill Lynch на знамето.

Organizm (-:

Ариадна е видяла знамето насън, така че не е ясно кой с кого се шегува. Нашите модератори или тя самата.

Monstradamus

Не ми се искаше да повдигам тази тревожна тема. Трябва обаче да отчетем възможността и самата Ариадна да е шега на нашите модератори, както ги нарича Организъм.

Organizm (-:

И защо?

Monstradamus

Защото феноменологически тя съществува единствено като неясно откъде взели се съобщения, подписани с „Ариадна“.

Ariadna

Благодаря Ариадна.

Monstradamus

Ариадна, не се обиждай, моля. Говоря за хипотетична възможност. Това не означава, че те подозирам в каквото и да било. Същото може да се каже за всеки един от нас.

Organizm (-:

А какво значи феноменологически?

Monstradamus

Начинът, по който виждаш в момента това съобщение.

Ariadna

Всичко, което казах, беше истина.

Nutcracker

Никой не се съмнява. Навуходоносор просто теоретизира.

Monstradamus

Не съм Навуходоносор.

Nutcracker

Извинявай, Монстрадамус.

Monstradamus

Всъщност съм точно толкова Монстрадамус, колкото и Навуходоносор, така че каква е разликата?

Organizm (-:

Знаете ли, мисля си... или никой не е забелязал, или пък всички са забелязали, но никой не отваря дума за това.

Romeo-y-Cohiba

Какво имаш предвид?

Organizm (-:

Съобщенията ни не се изпращат цели като в истински чат. Появяват се буква след буква, в реално време. Може дори да се прекъсваме и тогава насред прекъснатата фраза се появява многоточие.

Nutcracker

Това всички забелязахме.

Organizm (-:

На всичко отгоре, доколкото видях, никой все още не е направил и една правописна грешка. Нито една сгрешена буква. Не е ли странно?

Monstradamus

Правилна забелешка.

Nutcracker

Те контроларат целия ни разговор.

IsoldA

Фие ли са правяте на шуд?

Romeo-y-Cohiba

Ние. Даше и не сам си гу помислял.

Monstradamus

Ас сушу. Тофа са мудираторите.

Romeo-y-Cohiba

Пристанете да ни съ пудигравати, мрасници тикива!

UGLI 666

Няма смисъл да се нервираш, Ромео. Така нищо няма да постигнеш.

IsoldA

Май вече престанаха?

Organizm (-:

Браво, Ромео. Послушаха те. Опитай да изкомандваш нашите модератори и за нещо друго.

Romeo-y-Cohiba

Заврете си xxx в xxx и ги завъртете два пъти.

IsoldA

Следят за всяка наша дума.

Monstradamus

Може би затова Тезей мълчи.

Organizm (-:

Какъв Тезей?

Nutscracker

Този, който е убил Минотавъра, Организъм. Или трябва да го убие. Монстрадамус, какво имаш пред вид?

Monstradamus

А може би той вече е тук, но не иска модераторът да го забележи. Който, подозирам, е онази бронзова гъба.

Romeo-y-Cohiba

Говориш за него, като че ли току-що си го видял. Всъщност няма причина, поради която да мислим, че той изобщо съществува.

Ariadna

Кого имаш предвид, Тезей или Астериск?

Romeo-y-Cohiba

И двамата.

Monstradamus

По същата логика, Ромео, няма причина да вярваме, че съществуваш и ти.

Romeo-y-Cohiba

Е, това не беше необходимо, нали?

Ariadna

Може би Тезей е един от нас?

Nutcracker

А може би Минотавъра е един от нас?

Organizm (-:

Залагам сто ххх, че Минотавъра е Монстрадамус.

Monstradamus

Стига глупости!

Organizm (-:

Тезей, обади се!

IsoldA

Поне кажи – тук ли си, или не! Тезей!

Monstradamus

Всъщност, щом модераторите могат да изпълняват нашите желания, защо да не ги помолим да отворят вратите?

UGLI 666

А какво има зад вратата?

Organizm (-:

Тъкмо ще разберем.

Romeo-y-Cohiba

Бъдете по-внимателна. Току-виж вратата наистина се отвори.

Ariadna

Написах стихче. Посвещава се на Монстрадамус.

Monstradamus

Да чуем.

Ariadna

Зад вратата – страшен Минотавър.
Луната в брадвата блести.
„Ех, Уотсън, толкоз е елементар...“
И после пак отново всичко спи.

Monstradamus

Мрачно. Но вероятно съм го заслужил с подозренията си.

Organizm (-:

Експеримент. Врати, отворете се!

UGLI 666

Мили Боже!

Romeo-y-Cohiba

Предупредих ви!

Ariadna

При всички ли е същото?

Monstradamus

При мен да.

UGLI 666

За музиката ли говорите или за вратата?

Ariadna

За всичко.

Isolda

Виждам небе. Сиво. Някакъв парк. Всичко изглежда спокойно.
Тръгвам на разузнаване.

Romeo-y-Cohiba

Изолда, почакай! Може да е опасно!

UGLI 666

Там е тъмно.

Romeo-y-Cohiba

Изолда!

Nutcracker

Всички ли чувате тръбене?

Ariadna

Мислиш ли, че това бе тръба?

Organizm (-:

Врати, затворете се!

Nutcracker

Слава на xxx.

Monstradamus

Организъм, никакви подобни експерименти повече.

Romeo-y-Cohiba

А Изолда как ще се върне? Врати, отворете се!

Nutcracker

Ххх, а? Отново!

Monstradamus

Нека помислим на спокойствие.

Organizm (-:

Мисля, че разбрах. Когато вратата е отворена, отгоре се появява лост във вид на крак с копито.

UGLI 666

Боже, опази!

Nutcracker

За да се затвори вратата, трябва да натиснеш лоста. За да я затвориш, трябва да натиснеш брадвата в центъра. Така всеки може да отваря вратата, когато пожелае.

Romeo-y-Cohiba

Работи.

Monstradamus

Какво виждате зад вратата?

Ariadna

При мен отгатък има друга стая.

UGLI 666

Полутъмно. Пейки, много пейки.

Romeo-y-Cohiba

Най-накрая свеж въздух!

Sartrik

Два хладилника с пиячка. Имало Господ!

Organizm (-:

Шперплатови стени, боядисани така, че да приличат на тухлени. Изглежда някак мизерно.

Nutscracker

При мен всичко е в електроника.

Organizm (-:

Гладен съм. Ей, модераторите, може ли да хапнем нещо. Така... Май разбрах. Трябва да завъртя това насам, а онова – натам... Ето така.

Monstradamus

Какво?

Romeo-y-Cohiba

Кажете, какво завъртя?

Organizm (-:

Дадох ми понички със сладко. Никак не е лошо като за Древна Гърция. Искате ми се да похапна на спокойствие, така че ще направя пауза.

Romeo-y-Cohiba

Добър апетит. Кажете все пак какво там завъртя?

Organizm (-:

Когато ям, съм глух и нем.

Ariadna

Организъм, просто трябва да напишеш две думи! После ще си ядеш на мира.

Nutscracker

Толкова хора те молят, Организъм.

Organizm (-:

Зает съм.

UGLI 666

По-рано не разбирах защо лакомията е грях. После моят духовен приятел ми обясни. Лакомията не е така ужасна само по себе си. Но тя е индикатор, който разкрива подлата душа. Същото се отнася и до разврата. Не става въпрос за това, че душата става подла, извършвайки такива деяния. Работата е там, че подлата душа се проявява чрез тях.

Romeo-y-Cohiba

Не, така няма да го трогнеш.

Monstradamus

Модератори! Дайте на всички да ядат!

Ariadna

Чух шум А къде е храната?

Monstradamus

Вдясно от монитора има капаче. Просто правоъгълник в стената. Вдигнете капачето и зад него има поднос.

Ariadna

Намерих го, благодаря.

Romeo-y-Cohiba

А кое трябва да се завърти. Организъм каза, че...

Ariadna

Той просто ни пързая, Ромео. Подиграва ни се.

Nutcracker

Нека се нахраним спокойно. Добър апетит.

IsoldA

Върнах се. Кой е тук?

Romeo-y-Cohiba

Аз. Всичко наред ли е с теб?

IsoldA

Да.

Romeo-y-Cohiba

Притеснявах се.

IsoldA

Съвсем за малко ме нямаше. А къде са останалите?

Romeo-y-Cohiba

Ядат. Само двамата сме.

IsoldA

Какво има зад твоята врата?

Romeo-y-Cohiba

Лабиринт от добре подстригани гъсти храсти, по-високи от мен. Между храстите има черен път.

IsoldA

И при мен има същите храсти по продължение на алеите.

Romeo-y-Cohiba

Алеи?

IsoldA

Моята врата води към парк. Направо от нея започва алея. От двете страни има храсти, а над тях тук-таме се виждат върхове на дървета.

Romeo-y-Cohiba

При мен е по-скоро като коридор между храстите, не бих го нарекъл алея. Пък и се вие така, че не се вижда нищо освен листа. Прилича повече на тесен проход, внимателно изрязан в храсталака с някаква косачка.

IsoldA

Какъв е при теб цветът на земята?

Romeo-y-Cohiba

Бежов.

IsoldA

И при мен е така. Близко сме!

Romeo-y-Cohiba

Какво друго видях?

IsoldA

Не съм ходила далеч. Има много алеи, които се разклоняват и сменят посоката си. Изобщо не ме беше страх. Напротив, от това, което видях, ми ставаше все по-леко. Макар лабиринтът да е объркващ да се загубя в него е невъзможно.

Romeo-y-Cohiba

Защо?

IsoldA

Защото на всяко разклонение има план. А на него – указание: „Вие се намирате тук“.

Romeo-y-Cohiba

Удобно. А нямаше ли табела „Минотавъра се намира тук“?

IsoldA

Не.

Romeo-y-Cohiba

Шега. Срещна ли някой друг?

IsoldA

Не. Но на няколко пъти ми се стори, че зад завоя има някой.

Romeo-y-Cohiba

А имаше ли нещо като това, за което Ариадна разказа?

IsoldA

Да, общо взето, да. Но не съвсем. Веднъж над храстите видях някакви покриви. Но бяха далеч. Освен това видях фонтани с различни фигури.

Romeo-y-Cohiba

Като този, за който говореше Ариадна ли?

IsoldA

Не знам Преминах няколко разклонения и на всяко имаше малък... Не знам как да го нарека – оазис или нещо такова. Дървета и фонтан с бронзови фигури на животни. Първоначално видях заек и костенурка. Един срещу друг, вдигнали глави към небето. От отворените им усти нагоре извираха тънки струи. Честно казано, изглеждаха твърде нелепо, все едно, че плюят към невидим таван, който е твърде високо и заради това всичко пада обратно на главите им. На следващото разклонение имаше фонтан с лисица и врана. Враната бе високо на дървото, но такава една едра, по-скоро приличаше на орел. До нея стигаше водопроводна тръба, замаскирана в листата. Лисицата седеше на задните си лапи, вирнала муцуна към враната, сякаш се опитва да я достигне със струята, излизаща от гърлото ѝ, но не ѝ достига височина. Враната беше с разтворени криле и зееше с клюн, от който извираше друга струя, като че ли ѝ се повдига от вида на лисицата.

Sartrik

Познато!

IsoldA

Кое ти е познато?

Romeo-y-Cohiba

Не му обръщай внимание, Изолда. Ти си страхотна разказвачка. Все едно сам съм видял всичко това.

IsoldA

Забравих да спомена. Схемата, която висеше там, приличаше по-скоро на старинна гравюра, отколкото на нещо съвременно. По-точно на уголемено копие на гравюра. И на нея беше изписано със странен, наклонен някак шрифт *plan du labirinte de versailles*. Какво може да значи това? Нещо производно от думата „verse“? Заради това, че във фонтаните има герои от басни?

Romeo-y-Cohiba

Ако наистина става въпрос за плана на версайския лабиринт – провървяло ни е.

IsoldA

Версай? А защо с малка буква тогава?

Monstradamus

Според мен това далеч не е най-странното нещо тук.

Romeo-y-Cohiba

Може ли да не се месите в чужд разговор?

Monstradamus

Извинете, не знаех, че е чужд.

IsoldA

А ти, Ромео, къде беше?

Romeo-y-Cohiba

Не съм излизал все още.

IsoldA

Защо?

Romeo-y-Cohiba

Защото ми се струва, че всичко това е някакъв капан.

IsoldA

И аз мисля така. Но така или иначе вече сме паднали в капана. И стаята, в която седиш, е част от него, също и онова, което е зад вратата.

Romeo-y-Cohiba

Така е. Вероятно трябва да разузная, може би ще намеря път до твоя фонтан.

IsoldA

Почакай, Ромео. Там вече е тъмно. Утре ще идеш. По-добре ми разкажи как изглеждаш. Както те описа Ариадна ли?

Romeo-y-Cohiba

Не разбирам защо. Всички сте решили, че съм й се присънил именно аз? Общото между нас са татуировката и мустаците. За татуировката се разбрахме. Остават мустаците. Все едно да познаеш човек по цвета на вратовръзката му.

IsoldA

Наистина ли си плешив?

Romeo-y-Cohiba

Не съм плешив, а главата ми е обръсната. Има огромна разлика. Хората оплешивяват от безизходност, а се бръснат до голо от самоуважение. Дори и отдалеч да изглежда едно и също. А бенката ми е съвсем малка, почти не се вижда. Пък и кой няма нито една бенка на лицето.

IsoldA

Красив ли си?

Romeo-y-Cohiba

А какво е красив?

IsoldA

Ами такъв, когото е приятно да гледаш.

Romeo-y-Cohiba

На кого да му е приятно? Ако става въпрос за мен самия, отдавна съм свикнал със себе си. Ако става въпрос за друг, предполагам, че зависи от обстоятелствата. Мога уверено да заявя, че не е страшно да си около мен.

IsoldA

Какво имаш предвид? Че няма да се уплаша от теб или че ако съм с теб, от нищо не бих се уплашила?

Nutcracker

Иска да каже, че с него не би се уплашила дори от него самия.

Romeo-y-Cohiba

Ще оставите ли хората да си поговорят? Изолда, а би ли ми казала

нещо и за себе си?

IsoldA

Например?

Romeo-y-Cohiba

Например... Обичаш ли поезия?

IsoldA

Понякога.

Romeo-y-Cohiba

Кой е любимият ти поет?

IsoldA

Каролин Кенеди.

Romeo-y-Cohiba

И какво е написала?

IsoldA

„Любимите стихове на Жаклин Кенеди-Онасис“

Romeo-y-Cohiba

А как изглеждаш?

IsoldA

Как би ти се искало?

Romeo-y-Cohiba

Бих искал да зная как изглеждаш наистина.

IsoldA

Средна на ръст. Тъмна коса. Зелени очи. Казват, че съм красива.

Romeo-y-Cohiba

А можеш ли да се опишеш, така че да си те представя?

IsoldA

Казвали са ми... Не знам дали си заслужава.

Romeo-y-Cohiba

Какво са ти казвали?

IsoldA

Веднъж ме сравниха с рисунка от корицата на New Yorker на Моника Люински, представена като Джокондата. Но аз изглеждам поне пет пъти по-млада.

Romeo-y-Cohiba

Тоест, приличаш на Моника Люински?

IsoldA

Не, по никакъв начин.

Romeo-y-Cohiba

Тогава на Джокондата?

IsoldA

Никак. Вероятно звучи глупаво.

Romeo-y-Cohiba

Звучи си нормално, но аз нещо не разбирам.

Monstradamus

Обяснявам. В Моника Люински няма нищо загадъчно, а в Джокондата – нищо сексуално. Но ако си представим сияещата тайнственост на Джокондата, съчетана със земната чувственост на Моника Люински и прибавим към това очарованието на крехката младост, получаваме Изолда. Разбра ли?

Romeo-y-Cohiba

Колко пъти вече ти казвам да не се месиш в чужд разговор, Навуходоносор!

Monstradamus

Не съм Навуходоносор.

Romeo-y-Cohiba

Все едно. Не се меси. Нали искаше да ядеш? Ами яж тогава!

Monstradamus

Вече ядох.

Romeo-y-Cohiba

Тогава пийни. Изолда, взеха да ни пречат.

IsoldA

Късно е вече. Да лягаме.

Romeo-y-Cohiba

ОК. До утре, ако утрото избощо настъпи.

IsoldA

Да се надяваме. Забравих да кажа. Косата ми е на плитка.

Ariadna

Според мен това е любов.

Monstradamus

Имената ги задължават. Представи си да се казваш Ромео. Какво ти остава?

Organizm (-:

Вземаш опаковка презервативи и тръгваш да търсиш своята Жулиета.

Nutscracker

Или намираш пушка и тръгваш да търсиш своя Шекспир.

Romeo-y-Cohiba

Да бяхте млъкнали, а?

Nutscracker

Ромео, ти тук ли си? Помислихме, че легна да спиш.

Monstradamus

Ариадна! Ако бронзовата гъба отново ти се присъни, постарай се да разбереш какво ѝ се върти в главата.

: -))

Monstradamus

Ариадна, събуди ли се вече?

Ariadna

А къде са другите?

Monstradamus

Не зная. Вероятно спят. И какво? Видя ли нещо?

Ariadna

Да.

Monstradamus

Разкажи.

Ariadna

Приличаше на лекция. Седях в аудиторията на някакво учебно заведение – техническо, ако съдим по многото уреди покрай стените. Що за уреди – не бих могла да кажа. Някои бяха с екрани като на телевизор, други напомняха везни с множество пружини и противотежести. Аудиторията изглеждаше като амфитеатър – спускаше се към черната дъска, до която стоеше същото джудже, което разговаря с мен при фонтана. Освен нас нямаше никой друг. На цялата дъска беше нарисувана сложна схема на някакво устройство.

Monstradamus

А помниш ли какво стана преди това? Как попадна там?

Ariadna

Не, не помня. Джуджето ми махна с ръка като на стар приятел и ми каза, че са наясно с желанието ни да разберем какво си е наумил техният господар. На това, каза джуджето, ще бъде посветена лекцията. Случващото ми се струваше съвсем разбираемо и няхах никакви въпроси. Макар че наоколо имаше доста странни неща. Например схемата не беше нарисувана на черната дъска с тебешир, а беше издълбана, сякаш е

гравюра. Разбрах това, когато джуджето реши да поправи нещо в чертежа, взе резец и започна да изрязва от дъската дълги стружки, след които оставаха светли линии.

Monstradamus

А какво имаше на схемата?

Ariadna

Умът на Астериск.

Monstradamus

Умът му?

Ariadna

Да Схемата се казваше „Шлемът на ужаса“ – така бе изписано над чертежа с големи букви. Джуджето настоятелно повтори няколко пъти, че това не е нещо за глава или някакъв уред, а именно умът, макар чертежът по всичко да приличаше на схема на някаква машина. Корпусът на машината имаше форма на шлем. И точно такъв шлем бе изложен на малка масичка – древна бронзова каска, под която имаше огъващо се навътре забрало с дупка.

Monstradamus

Какво имаш предвид с „огъващо се навътре забрало“?

Ariadna

Долната му част влезаше навътре в шлема, чрез процеп в средата. Имаше и някакви странични пластини, всичко бе много старо, позеленяло от времето. Приличаше на шлем на римски гладиатор – като бронзова шапка със забрало. Обаче на тази имаше и рога. Излизаха от горната част на шлема и се извиваха назад. Вече бях виждала такъв при фонтана, когато Астериск мина покрай мен, но неговият шлем бе по-голям и по-сложен, с много различни жички и тръбички. Джуджето каза, че това е опростен модел. Всичко, което говореше, звучеше твърде необичайно.

Monstradamus

Можеш ли да преразкажеш?

Ariadna

Помня, че шлемът на ужаса се състоеше от няколко главни и множество допълнителни части. Детайлите имаха странни имена: челна мрежа, решетка на настоящето, лабиринт-сепаратор, рогове на изобилието, огледало на Тарковски и т.н. Най-големият фрагмент бе съставен от решетката на настоящето и челната мрежа. Той се състоеше от две части, сливащи се тук-таме в едно цяло. Външната част, мрежата, изглеждаше като забрало на шлем с дупки, а вътрешната, решетката, разделяше шлема на горна и долна част, така че в него не би могла да се пъхне дори съвсем малка глава. Джуджето обясни, че в момента решетката отделя миналото от настоящето, затова онова, което наричаме „сега“, съществува именно в нея. Оттук и названието ѝ. Миналото се намира в горната част на шлема, а бъдещето – в долната.

Monstradamus

Звучи малко нелогично. Може би е обратното?

Ariadna

Не, това запомних със сигурност. По-нататък джуджето започна да обяснява как работи шлемът. Каза, че първо трябва да разберем основното, а едва след това да се задълбочаваме в подробности. Работният цикъл на шлема няма начало, затова може да се обясни с която и да е фаза. И така, каза, на лицето ти пада нежен отблясък от летния ден. По същия начин челната мрежа се нагрива под действието на падащия върху нея поток впечатления и предава топлината на решетката на настоящето. Решетката сублимира натрупаното в горната част на шлема минало, което се превръща в мъгла и под въздействието на обстоятелствата се издига в роговете на изобилието. Роговете на изобилието излизат от челото, извиват се около страните на шлема и се сплитат на тила, до основата на шлема. Там, под решетката на настоящето, се намира областта на бъдещето, където се издигат балончета надежда, породили се в тилната плитка. Балончетата се издигат, пукат се в решетката на настоящето, оказвайки натиск върху обстоятелствата, което води до възникването на поток впечатления в лабиринт-сепаратора. На свой ред потокът от впечатления се разбива в челната мрежа, нагривайки решетката на настоящето, с което се възобновява енергийният цикъл. Топлината, за която говореше джуджето, използвайки думата „нагрива“, не е като топлина от огън, а по-скоро като топлина от любов. Той каза, че просто използва аналогии с добре познати ми неща, за да мога да си представя ставащото. Всъщност потокът на впечатленията не тече наникъде, а

балончетата надежда не са съвсем балончета и т.н.

Monstradamus

Не мога да се похваля, че разбрах всичко.

Ariadna

Отначало и аз не разбрах нищо и джуджето ме посъветва да питам. Не знаех откъде да започна, защото всичко ми се струваше еднакво непонятно. Последно бе споменал за балончетата надежда. Попитах го защо се наричат така. Джуджето леко се смути, но обясни, че това е официалното им название, така да се каже, родовото им име. Всъщност не е Задължително да е надежда. Много по-често това са страхове и опасения подозрения и ненавист, всякакви безсмислици – цялата тази обикновена дъвка, която тъпо и упорито предъвква... Тук замълча, огледа се крадешком и промърмори, че не бива да говори така. Накратко, продължи с предишния лекторски тон, от техническа гледна точка е правилно да се каже, че това са балончета минало. А ги наричат балончета, защото постоянно се стремят да изпълнят целия шлем, като не позволяват на нищо друго да се появи там и не оставят нито място, нито възможност да се узнае ставащото. Сочейки с показалката онази част на схемата, където бе изобразено нещо като вертикална спирала, в каквато се превръщаха преплетените на тила рогове, джуджето каза, че балончетата надежда се появяват в плитката на тила, след обогатяване на миналото в роговете на изобилието. Но дотолкова доколкото миналото се обогатява единствено с друго минало, балончетата надежда не съдържат нищо освен него и те просто са друго негово състояние. Затова, вглеждайки се в областта на бъдещето, Астериск не вижда нищо освен миналото. Долната част на шлема е нужна най-вече, за да се охладят балончетата надежда и да придобият пролетна свежест и еластичния натиск на новото. Когато се пукнат в решетката на настоящето, те оказват натиск на обстоятелствата, издигайки миналото от горната част на шлема във входната камера на роговете на изобилието, прокарайки го през лабиринт-сепаратора, където възниква потокът впечатления.

Monstradamus

А какво е лабиринт-сепаратор?

Ariadna

Това е пластина с лъкатушещи прорези, която се намира в областта

на челото пред входната камера на роговете на изобилието. Лабиринт-сепараторът е една от най-Важните части на шлема на ужаса. В него от нищото се прави всичко останало, тоест възниква потокът от впечатления. Там всъщност става разделянето на миналото, настоящето и бъдещето. Миналото се движи нагоре, бъдещето надолу, а настоящето във вид на поток впечатления пада на челната мрежа отвън, създавайки страстно желание цикълът да започне отново, така че се получава нещо като вечен двигател.

Monstradamus

Чакай малко. Балончетата надежда всъщност са друга форма на миналото, така ли?

Ariadna

Да, така разбрах.

Monstradamus

А после, когато се спукат, се получава миналото, настоящето и бъдещето?

Ariadna

Най-общо казано – да.

Monstradamus

Излиза, че миналото се разпада на минало, настояще и бъдеще?

Ariadna

В действителност всичко е просто кръговрат на сега в различни състояния на ума, както водата може да бъде ту лед, ту море, ту жажда.

Monstradamus

А защо в лабиринт-сепаратора възниква поток впечатления?

Ariadna

Под натиска на обстоятелствата.

Monstradamus

Така. Чакай сега. Лабиринт-сепараторът се намира вътре в шлема,

нали?

Ariadna

Да.

Monstradamus

Но ти каза, че потокът впечатления пада отвън на шлема. Как е възможно това, ако той възниква вътре!?

Ariadna

И аз питах същото. Джуджето се засмя и отговори, че противоречието в случая е само привидно. Работата е в това, поясни той, че „вътре“ и „отвън“, за които аз говоря, не съществуват сами по себе си. Под натиска на обстоятелствата те се появяват в лабиринт-сепаратора, за да стигнат в роговете на изобилието, където обогатяват миналото до състояние на балончета надежда. Но защото никъде, освен в роговете на изобилието, не съществува „вътре“ и „отвън“, потокът впечатления, възникваш, вътре, може без какъвто и да е проблем да пада отвън на шлема. Същото важи и за всичко останало. Но джуджето ме предупреди, че в никакъв случай не трябва да приемам това за действителност всъщност, става въпрос за нещо призрачно, като електромагнитната индукция в трансформатора.

Monstradamus

Аха. А какво е огледалото на Тарковски?

Ariadna

Това е малко запотено огледалце, поставено между областта на бъдещето и решетката на настоящето под ъгъл от четиридесет градуса. Отразявайки се в него, идващите отдолу балончета надежда все едно се появяват отпред по своя курс, създавайки впечатление, че такъв наистина има.

Monstradamus

Добре. А защо лабиринт-сепараторът е най-важната част на конструкцията?

Ariadna

Първо, там се появява потокът впечатления. Второ, там възникват

„аз“ и „ти“, добро и лошо, черно и бяло, пето и десето и т.н. Тази част на шлема на ужаса е най-важната, каза джуджето, и не се е променяла от хиляди години. В този момент слънчев лъч огря висящ до дъската плакат, който изобразяваше критска монета с изсечен чертеж на лабиринта. Много добре, заяви джуджето, това е лабиринт-сепараторът. Той изглежда твърде необикновено. В центъра му има кръст, който се достига веднага след входа, а около кръста минават множество паралелни пътеки, които най-напред ти се струва, че водят към неизвестното, но след това се връщат към своето начало. Това е най-разпространеното изображение на лабиринта, именно то се повтаря на почти всички антични монети и рисунки. В разгърнат вид лабиринтът представлява права линия, така че, попадайки вътре, да се изгубиш или да излезеш е невъзможно. Затова роговете на изобилието, решетката на настоящето, лабиринт-сепараторът и миналото с бъдещето могат да бъдат разглеждани като участъци от един и същ непрекъснат маршрут, по който всъщност никой не върви.

Monstradamus

Защо роговете на изобилието се казват точно така?

Ariadna

Защото в тях има по много от всичко – нежни чувства, коси погледи, силни думи, последни мисли и всичко останало. Истинско хранилище или сметище. Но това безкрайно многообразие всъщност се състои единствено от минало. Доколкото разбрах, роговете на изобилието работят както обогатителите в химическото производство. Тласнато в тях под натиска на обстоятелствата, миналото се смесва с всичко останало, обогатява се и придобива ценност, в резултат от което в тилната плитка възникват балончета надежда, които блъбукаат през областта на бъдещето, отразяват се в огледалото на Тарковски и се възприемат като неизпитана свежест на нов ден.

Monstradamus

Отдавна усещам, че нещо не е наред във всичко това, но не можех да кажа какво точно. Сега мисля, че разбрах. От кого се възприемат балончетата?

Ariadna

Как от кого? От Астериск.

Monstradamus

Така! А къде е този Астериск? Нали шлемът, доколкото разбирам, е конструиран така, че в него не глава, а юмрук не можеш да завреш. За това вероятно не си питала?

Ariadna

Не, не съм. Джуджето ми каза и без да го питам. Астериск възниква там, където и всичко останало. В лабиринт-сепаратора.

Monstradamus

И после?

Ariadna

После, под натиска на обстоятелствата влиза в роговете на изобилюето, смесва се с всичко останало, обогатява се и във вид на балончета надежда се връща върху решетката на настоящето.

Monstradamus

Не ме разбираш. Искам да знам кой е субектът на възприятието на цялата тази xxx. Най-крайният субект на възприятието. Ти можеш ли да схванеш? Къде е той?

Ariadna

Наистина не разбирам какъв е този най-краен субект на възприятието? Той без съмнение е в роговете на изобилието, защото няма къде другаде да бъде.

Monstradamus

Но откъде тогава идва той?

Ariadna

От лабиринт-сепаратора. Както всичко останало.

Monstradamus

Но каква е целта на всичко това?

Ariadna

Не зная.

Monstradamus

Добре. Нека караме поред. Откъде възниква възприятието?

Ariadna

Изработва се в лабиринт-сепаратора.

Monstradamus

От какво?

Ariadna

От минало. Нали го е имало в миналото?

Monstradamus

Имало го е.

Ariadna

Тогава защо трябва внезапно да изчезне от настоящето или от бъдещето?

Monstradamus

Къде се дяна Лешникотрошачката? Сам няма да мога да осмисля всичко това.

Nutcracker

Следя с интерес разговора ви.

Monstradamus

Скоро ще ми прегрее шлемът на ужаса. Нека задам въпроса по друг начин. Ако Астериск, възприятията и всичко останало се създава в лабиринт-сепаратора, защо тогава казваме, че Астериск ги възприема?

Ariadna

Джуджето каза, че това просто е негова специфична особеност като на произведен предмет. С други думи, представата за това, че той възприема всичко, се създава в лабиринт-сепаратора заедно с всичко останало.

Nutcracker

И от какво се създава?

Ariadna

От нищо. Не си слушал внимателно.

Nutcracker

Добре. Тогава и аз имам въпрос. Доколкото разбирам, Астериск се появява в лабиринт-сепаратора?

Ariadna

Правилно.

Nutcracker

И вместо глава той има шлем на ужаса?

Ariadna

Да.

Nutcracker

Но тогава излиза, че шлемът на ужаса се появява в лабиринт-сепаратора, който се намира вътре в шлема?

Ariadna

Така излиза.

Nutcracker

Но нали шлемът е по-голям от отделните си части. Как може да се намира вътре в собствените си съставни елементи?

Ariadna

Джуджето каза, че „вътре“ и „вън“ съществуват само в роговете на изобилието. Същото се отнася и за „повече“ и „по-малко“. В роговете всъщност се намира всичко, за което може или не може да се говори.

Nutcracker

Тогава и шлемът съществува само в роговете на изобилието?

Ariadna

Мисля, че да.

Nutcracker

Така излиза, че шлемът на ужаса възниква в един от своите детайли, а съществува в друг свой детайл. Къде е смисълът?

Ariadna

Как къде? В роговете на изобилието.

Nutcracker

Ариадна, сериозно ли говориш?

Ariadna

Вероятно да. А може би не. Честно казано, уморих се. Ако срещна джуджето, ще го попитам за всичко. Намислете си въпроси.

Monstradamus

Почакай малко. Как завърши сънят?

Ariadna

След лекцията излязох в коридора. Там нямаше никого, само едно огледало в полукръгла рамка. Приближих се към огледалото, погледнах в него и се събудих.

Monstradamus

А какво видя в огледалото?

Ariadna

Себе си.

Monstradamus

И нищо необичайно?

Ariadna

Бях със сламена шапка, закръглена отгоре, а на периферията ѝ отзад имаше два малки букета момини сълзи. Отпред на шапката имаше плътна дантелена воалетка, зад която лицето изобщо не се виждаше. Всичко изглеждаше много красиво, но въпреки това нещо ме тревожеше. Не можех да разбера какво точно, но изведнъж познах в образа си бронзовата маска, уплаших се, и сънят свърши. Това е, тръгвам си.

Organizm (-:

От самото начало си знаех, че този тип се разхожда наоколо във виртуален шлем Честна дума.

Nutscracker

Какво общо има тук виртуалният шлем? Това не е виртуален шлем, а някаква тенджерата под налягане. Детска работа. Знам аз как работи виртуалният шлем, когато го ползват възрастни хора. Нищо общо.

Organizm (-:

И как работи?

Nutscracker

Аз вероятно не разбирам твърде къде минава токът и в какво се превръща, но чудесно зная какво човек с такъв шлем вижда и мисли, защото съм се занимавал професионално с това. Изучавал съм проблема на избора в интерактивна среда. Точно с такива шлемове работехме.

Organizm (-:

Никога не съм чувал за такъв проблем. За какво става въпрос?

Nutscracker

Представи си, че сам решаваш кой кого да застреля, когато гледаш екшън. Ако решиш главният герой да бъде убит още в първата престрелка, какво ще стане с целия сюжет? Ако наистина ти бъде предоставено правото на свободен избор, това би довело до наистина печални последици. А изкуството е призвано да ни радва, а не да ни опечалява.

Monstradamus

Точно така. А дори и да ни натъжава, тъгата би трябвало да ни радва.

Nutscracker

Именно. Затова всъщност никаква интерактивност не съществува – тя е привидна. Или, да кажем, интерактивността се допуска само в ограничена зона, където случаен избор не би изменил същността на събитията. Основният проблем е в това да се освободим от свободата на избора, да доведем нещата до предначертаното решение и същевременно да

си запазим усещането за свобода на избора. Научно това се нарича принудително насочване.

UGLI 666

Какво е това?

Nutcracker

Дълго е за обяснение.

Organizm (-:

Струва ми се, нямаме кой знае какво да правим.

Monstradamus

Така е. Лешникотрошачке, разкажи. Нека малко мозъците ни починат.

Nutcracker

Мисля, че не е необходимо да обяснявам какво вижда Шлемиста?

Organizm (-:

Кой?

Nutcracker

На професионален жаргон така наричаме човека с шлема. Шлемист е този, който се намира в изкуствено измерение, което напълно го изолира от реалния свят и се движи в него, или по-скоро така си мисли. Да допуснем, че това измерение представлява площадка, на която има три еднакви мраморни вази. За да се развива сюжетът, както трябва, трябва да отведем Шлемиста до средната ваза.

Organizm (-:

Три еднакви мраморни вази. Трябва ли да си надяваш шлем, за да видиш това...

Nutcracker

Вместо вази могат да бъдат врати, кръстопът, изобщо – всякакъв избор. Няма значение. Доколкото всичко, което се вижда с шлема, е предварително изчислено от специална програма, то тази програма може да се настрои така, че Шлемиста всеки път да прави онзи избор,

който сме предвидили за него.

Organizm (-:

Но нали може да се настройва програмата, а не опитният обект. Той има своя собствена програма.

Nutscracker

Точно там е същината. Когато шлемът и Шлемиста се слепят в едно цяло, може да се редактира не само, да речем, книгата, но и читателят ѝ. Затова и казваме, че технологиите на редактиране биват външни и вътрешни. Макар и рязка граница между тях, разбира се, да няма.

Organizm (-:

Може ли по-ясно?

Nutscracker

Външните технологии въздействат на това, което виждаме, а вътрешните на това, което мислим.

Organizm (-:

Би ли дал пример?

Nutscracker

Най-простичкият външен редактор е „Лепкав поглед“. Всеки път, когато завъртиш глава, една от вазите сякаш залебва за зрителното ти поле и се намира там повече, отколкото трябва.

Monstradamus

А какво става с другите две вази? Те нали са една до друга? По законите на перспективата...

Nutscracker

Каква да бъде перспективата в шлема, решаваме ние с поръчителя. Друг метод се нарича „Гюле“. Когато Шлемиста се опита да се отдалечи от нашата ваза, шлемът забавя движението му, а когато се приближава до нея, го ускорява. Все едно, че закачаме за краката му математическо гюле, което ту изчезва, ту се появява. Затова в посока на избраната ваза той се движи по-лесно, отколкото в която и да е друга и колкото и хаотично да се движи, Шлемиста ще се окаже пред нея доста бързо.

Organizm (-:

Математическо гюле. Красота.

Nutcracker

Следващата технология се казва „Кучето на Павлов“. Това е междинен редактор, основаваш, се на условни рефлексии.

Organizm (-:

Да не е кръстен на руския учен, който забелязал, че стомахът му отдели сокове, когато му звъни телефона?

UGLI 666

Не, той просто е изучавал условните рефлексии при кучетата.

Nutcracker

Не аз съм измислял имената. Когато погледнете към ваза, която ние искаме да изключим от списъка, очите ви се премрежават, чувате неприятно бучене в ушите или дори получавате токов удар. Затова ще избягвате да гледате в тази посока.

UGLI 666

Но нали това ще се забележи веднага?

Nutcracker

Това и искаме. Да забележите веднага, да си направите съответния извод и в бъдеще да не поглеждате, накъдето не трябва. Това е евтина технология за страни от Третия свят. Ако бюджетът позволява, може да се използва примерно инфразвук. Тогава Шлемиста няма да забележи нищо, но ще започне да изпитва мрачен мистичен ужас от всички вази, освен от нужната. Реверсивният метод е стимулация на центъра на удоволствието при правилен избор. По-рано това се постигаше с имплантиране на електрод, а сега се постига с фармацевтични средства или чрез настройка на делта вълните на мозъка.

Organizm (-:

Искаш да кажеш, че ако гледаме интерактивен филм, ще направят това с нас?

Nutcracker

Не мисля. Технологиата не е разработвана за приложение в киното. Дори не и за виртуални пространства. Става въпрос само за създаване на модел. Всичко е секретно. Но пък, доколкото ние с вас в момента също сме поставени в изолация, не виждам нищо лошо да ви разкажа.

Organizm (-:

А какво е това вътрешно редактиране?

Nutcracker

Например „Слънчева целувка“. Вазата, която трябва да бъде избрана, получава положителна емоционална характеристика, като за това се използват общоприети естетически кодове. Тоест на нея все едно ѝ се придава положително вътрешно съдържание.

UGLI 666

Вътрешно съдържание вътре в нея или вътре в наблюдателя?

Nutcracker

Сложен въпрос. Би могло да се каже – вътре в шлема. Но всичко това са просто думи. Нека по-добре да обясня как се прави. Щом избраната от нас ваза попадне в зрителното ви поле, докосва я слънчев лъч или до вас достига нежна мелодия. Реверсивната техника се нарича „Мъгла и мрак“. Например, ако гледате вазата, която ние не харесваме, слънцето се скрива зад облаците, спуска се гъста мъгла, разнасят се неприятни звуци.

Organizm (-:

Виж ти. И какво още?

Nutcracker

Има и техника „Седмият печат“. Вазата, която трябва да бъде избрана, изпъква пред останалите чрез използването на тайнствени знаци, които провокират въображението или интереса. Може да са всякакви: отпечатък от ръка, сочещи към нея стрелки по земята, кацнал на края ѝ бял гълъб, тайнствени рисунки и т.н. Реверсивният метод е „Льо Пен Клуб“. При него вазата, която искаме да изключим, е нашарена цялата с най-гнусни псувни, при това е изписана не с боя, а с xxx. Виртуално, разбира се.

Organizm (-:

И какво, Шлемиста нищо не забелязва, така ли?

Nutcracker

Всяка от техниките, приложена сама по себе си, лесно би могла да бъде открита. Ако обаче се прилагат в комбинация и това се прави умело, така че методите да се сменят постоянно, а интензивността на подмяната им да остава на границата на възприятието, практически се постига стопроцентова точност на манипулирането, без да е възможно то да бъде забелязано.

Organizm (-:

Разбирам. Като на „тука има – тука няма“. Пътникът си мисли, че ще бъде измамен от този, който води играта, а всъщност всички останали участници са подставени лица, макар постоянно да се карат, та дори и да стигат до бой.

Nutcracker

Точно така. Но в нашия случай съучастници са всички, включително каменните фигури, поддържащи свода на входната врата.

Ariadna

Колко си умен, Лешникотрошачка. Слушах те и съчиних стихове. Посветени са на теб, Ромео и Изолда. Да ги прочета ли?

Nutcracker

Давай.

Ariadna

Нека с лепкав поглед кучето на Павлов
през прозореца да зяпа във мъгла и мрак
Минотавре мой! При мене влез, дори без знак.
И с поглед нагъл призови ме пак.

Nutcracker

Силно, както винаги. Той вече изпълни част от твоето желание.

Свали шлема си, под който няма глава. По-безсрамно разсъбличане, според мен, е невъзможно.

UGLI 666

Само едно нещо не разбирам от твоя разказ, Лешникотрошачка. Как може незабележимо да се подмени нещо, което е пред очите на човек? Излиза, че гледа едно, вижда друго и нищо не забелязва?

Nutcracker

Първоначално и аз не можех да го разбера. Но за Шлемиста „подмяна“ не означава нищо. В живота това, което виждате, зависи от това накъде гледате. А когато сте с шлема, всичко е наопаки – накъде гледате зависи от това какво виждате. Ясно ли е?

UGLI 666

Не съвсем.

Nutcracker

В реалния живот вие ще виждате това, което е пред очите ви, както и да си въртите задните части. Тук ще виждате това, което е пред очите ви, както и да въртите глава. Това, както казваме в xxx, са две съвсем различни неща, макар и да си приличат. Вие нямате независима координатна система и всичко, което виждате, определяме ние. Затова и нищо не можете да заподозрете. Животът ви вече не е това, което е в действителност, а това, което ви се показва. Струва ви се, че съвсем естествено си се оглеждате наоколо, но всъщност почти през цялото време очите ви се натъкват на нашия кандидат, извинете, на нашата ваза, и при това ви става леко и радостно на душата. Но не си задавате въпроса защо е така, както не се питате и защо днес денят е слънчев.

Organizm (-:

Хубав лапус.

Nutcracker

А ако клиентът се обърне твърде рязко, така че „Лепкави очи“ и „Слънчева целувка“ престанат да действат, веднага се включват „Мъгла и мрак“ и „Гюле“.

Organizm (-:

Така, Лешникотрошачка, сега ни е ясно с какво се занимаваш. Кажи, като професионалист, имаш ли усещането, че тук ни обработват с някакви подобни методи?

Nutcracker

Трябва да помисля.

UGLI 666

Отдавна забелязах, че при атеистите теорията на конспирацията замества религията. На тях през цялото време им се струва, че някой ги манипулира, че някой ги хипнотизира, зомбира, подслушва, следи. А този „някой“ е просто дяволът. Работата е там, че от атеизма до шизофренията има само една крачка и в повечето случаи тя вече е направена. Например ти, Организъм. Струва ли ти се, че някой те манипулира?

Organizm (-:

Ако трябва да съм честен – да!

UGLI 666

В какво се изразява манипулацията?

Organizm (-:

Например в това, че съм затворен тук. Или в това, че вече втори ден ни хранят с понички.

UGLI 666

А, затова ли! Това не е манипулация – това е божие наказание.

Organizm (-:

Угли, сега ще ти обясня как точно ни манипулират. Да допуснем, че каската на главата на Астериск все пак е виртуален шлем.

UGLI 666

И какво, ако е така?

Organizm (-:

Може би тогава всичко, което сега виждаме, е въпросната площадка, за която говори Лешникотрошачката. Където има три еднакви вази, от които едната е най-еднаква.

Nutcracker

За да ни манипулират по този начин, е необходимо да сме с шлемове.

Organizm (-:

А може и да са ни сложени.

Nutcracker

Пипни с ръка лицето си. Чувстваш ли шлем?

Organizm (-:

Не, но...

Monstradamus

Зная какво ще попита сега. Ще попита дали е възможно с помощта на такъв шлем да се симулира и това, което усещаме с ръката.

Organizm (-:

Да. И според мен това е напълно логичен въпрос.

Nutcracker

Ако посредством този шлем се симулира всичко, значи вече няма шлем и няма симулация. Това е реалният живот.

Organizm (-:

Лешникотрошачка, ти не обясни нещо. Кой включва всички тези „лепкави очи“ и „слънчеви целувки“? Все някой трябва да управлява всичко това.

Nutcracker

Естествено. Има оператор пред специален монитор. Той вижда Шлемиста като точка на радар. Вазите са, да кажем, като червени ромбчета. На екрана му има също меню за манипулации. Оттук нататък всичко е като при Windows – click and drag.

Monstradamus

Click and drag. Чудесна реклама за двуостра секира.

Organizm (-:

А обратното възможно ли е?

Nutcracker

Какво имаш предвид?

Organizm (-:

Виртуалният шлем да е на главата на оператора, който управлява манипулациите. И по някакъв начин да кара останалите да виждат това, което сам той вижда.

Nutcracker

И как ги кара?

Organizm (-:

Чрез хипноза.

UGLI 666

Ето! Отдавна чаках да чуя тази дума

Nutcracker

Не зная много за хипнозата. Но ако има толкова могъщ хипнотизатор, че е в състояние да кара другите да виждат това, което вижда той, защо тогава изобщо му е необходим шлем?

Organizm (-:

За да знае какво трябва да видят другите.

Monstradamus

Можем да стигнем и по-далеч. Не просто да виждат, а наистина да са там Астериск носи шлем, в който вижда лабиринт. А всички ние сме в този лабиринт. И той ни манипулира.

Nutcracker

Тоест всички ние се намираме в главата на Минотавъра?

Monstradamus

Нека го кажем така – ние сме в пространството, което той вижда.

Nutcracker

А къде тогава е самият Минотавър?

Monstradamus

Да речем, в пространството, което Ариадна вижда в съня си.

Organizm (-:

Най-сетне! Лешникотрошачка, нали помниш, че в самото начало ти попита „Къде се намира това «тук»“? Тогава не разбрах въпроса ти. В шлема на ужаса – ето къде.

Nutcracker

Не пасва. От една страна, Минотавъра манипулира всички нас, а от друга – няма глава... Без да имам предвид конкретния случай, мога да удостоверя като професионалист, че в реалния живот от това идват всички проблеми.

Organizm (-:

Наистина. В шлема си този Астериск има някакъв самовар със слънчева батерия. Как тогава решава кога да използва „Слънчева целувка“ и кога „Седмия печат“?

Monstradamus

Автоматично. Например, според това в коя част на шлема на ужаса се е спускал балонът на надеждата.

Organizm (-:

Но нали слънчев лъч или бял гълъб виждам аз, а не този Астериск. Нещо започнах съвсем да не разбирам. На кого е сложен шлемът на ужаса? На мен или на Минотавъра?

Nutcracker

На Шлемиста.

Monstradamus

Май прекалено дълго говорим за този шлем. Имам чувството, че го пробваме отново и отново. Накрая няма да можем да го махнем. Нека сменим темата.

Organizm (-:

Отлична идея. Тъкмо ми хрумна една мисъл. Някой замислял ли се е защо „Междувездни войни“ имат такова странно продължение – снимат не това, което става след трета серия, а това, което е било преди първа?

Monstradamus

И защо?

Organizm (-:

В края на трети епизод умира Дарт Вейдър, с което се слага край на всички Междувездни войни. Такива повече не може да има, защото той е Минотавъра на онзи свят, а черното нещо на главата му е шлемът на ужаса. Всички те са в главата му – Люк Скайуокър, роботите, Чубака и всичко останало. Затова след неговата смърт продължение не може да има.

Nutcracker

Но нали Дарт Вейдър сваля шлема си преди да умре. И под каската има най-обикновена глава, само че цялата в белези.

Organizm (-:

Е, все пак това е фантастика.

Nutcracker

Да, Организъм. Много умно! Желязната маска е друг Минотавър. Когато го слагат в килията на маркиз дьо Сад, започва революцията, защото от болки в xxx той престава да мисли за монархическа Франция.

Romeo-y-Cohiba

Изолда, тук ли си?

IsoldA

Тук съм.

Romeo-y-Cohiba

Върнах се. Какво става тук?

IsoldA

Нищо интересно. Лешникотрошачка занимаваше всички с политика. Аз тъкмо се върнах от Версай.

Monstradamus

Лешникотрошачка, да се върнем на роаялистка Франция. Маркизът май не се е оказал толкова страшен.

Romeo-y-Cohiba

При мен всичко е доста еднообразно. Храсти, завой, храсти, кръс-топът, завой – и така без край. Широчината на прохода е около шест фута.

IsoldA

Колко метра е това?

Romeo-y-Cohiba

Два. Чувстваш се като плъх в лабиринт. В един момент реших, че ми стига толкова и се опитах да мина през плета. Така. Оказа се, че в храстите има ограда от бодлива тел, като кофраж на бетонна стена. Пък аз се чудех как са успели да поддържат храстите толкова равни...

IsoldA

Този лабиринт трябва да води до моя парк. Просто не си стигнал достатъчно далеч. Почвата под краката ни е еднаква. Бежова пръст.

Romeo-y-Cohiba

През цялото време завивах надясно. Смешно. Вероятно рецидив от детството. Нали знаеш – спомен, озарен от мека топла светлина, в който ти се струва, че се крие най-важното. Четен, бог знае кога, приключенски роман. В него пишеше, че можеш да излезеш от всеки лабиринт, ако през цялото време завиваш надясно. И аз реших да пробвам. Май бе добра идея, защото все пак открих интересни неща. Видях един от твоите фонтани. Отдалеч, наистина.

IsoldA

Разказвай!

Romeo-y-Cohiba

На едно място в лабиринта имаше пейка. Съвсем обикновена, като тези в парка. Качих се на нея, стъпих на облегалката и и погледът ми се оказа на нивото на върха на плета. От едната страна видях издигаща се водна струя, а от другата, но доста далеч, тъмен, сякаш покрит със сажди покрив. Заради разстоянието ми беше трудно да разгледам подробно покрива, а водната струя беше странна – нагоре извираше една тънка струя, а надолу падаха няколко. Възможно е да е някакъв оптически ефект.

IsoldA

Не, всичко е точно така. Знам го този фонтан. Той също е с бронзови фигури. Змия и... Забравих как се казва, прилича на прасенце с дълги иглички.

Romeo-y-Cohiba

Бодливо свинче.

IsoldA

Точно така. Бодливото свинче, с много изплашен вид, стои на бронзов дънер, от който блика вода във всички посоки. А змията, развивайки пръстените си, пълзи към дънера и изхвърля нагоре струя вода, която се разделя на три и пада като дъжд върху бодливото свинче и всичко наоколо. Изключително красив фонтан. Когато го видях за първи път, в пръските му висеше малка дъга и оттогава ми е любим. Всъщност има три струи, но с различно налягане. Тръбите, от които излиза водата, са разположени една до друга в пастта на змията. Затова на човек му се струва, че излиза една струя, а падат три. Спомних си татуировката на китката ти с нефта и яхтклуба. Струята, която си видял над храстите, се разделя на три, нали?

Romeo-y-Cohiba

Мисля не да.

IsoldA

Не си ли напълно сигурен?

Romeo-y-Cohiba

Виждам струята вода и покрива на къщата, когато се кача на

пейката и се изправя на облегалката ѝ. Така можеш да се задържиш съвсем за малко, защото постоянно залиташ, после губиш равновесие и трябва да скочиш на земята. Затова трудно могат да се различат подробности. Но ако това е същият фонтан, ти би трябвало да виждаш моя лабиринт, когато си до него.

IsoldA

Близко до фонтана със змията и бодливото свинче има стена от високи храсти, от които нищо не се вижда. Стената е много дълга – известно време ходих край нея – храстите ограждат голяма част от парка. Мисля, че това е твоето място.

Romeo-y-Cohiba

Ако си се разхождала покрай тази стена, в даден момент, вероятно са ни делели само десет фута. Аз също бях до нея, но от моята страна. На практика бях сигурен, че това бе външната стена. Първо, в плета има не един, а два реда бодлива тел. Второ, на едно място ясно се чува плясък от падаща вода. Впрочем близо до това място от храстите излиза дълга стена. Прилича на задната част на някаква постройка. Цялата е изрисувана с розово-златни амурчета, които свирят с раковини. При теб има ли нещо такова?

IsoldA

Вдясно от фонтана наистина има някаква едноетажна постройка. Прилича на барака за градински инструменти, но е много по-голяма. Задната ѝ част потъва в живия плет. Но амурчета не съм виждала.

Romeo-y-Cohiba

Можеш ли да влезеш вътре?

IsoldA

Вратата е заключена. В твоята стена има ли врата?

Romeo-y-Cohiba

Има.

IsoldA

Отваря ли се?

Romeo-y-Cohiba

Честно казано, не съм пробвал. Постоях до нея и внезапно ме обхвана мъчително безпокойство, слепоочията ми пулсираха от болка. По принцип не съм плашлив, но там. И то без никаква причина. Помислих си: кой знае какво има вътре. Ами ако е Минотавъра?

-)))

UGLI 666

Лешникотрошачка, знаеш ли латински?

Nutcracker

Сената и народа на Рим. P-Q-R-S. Не, бъркам азбуката. При римляните беше S-P-Q-R.

Monstradamus

Защо ти е латински, Угли?

UGLI 666

За да превода няколко думи.

Monstradamus

Мога да опитам.

UGLI 666

Какво е „aiselceclesia“?

Monstradamus

Не знам.

UGLI 666

А „ieselceaelesesi“?

Monstradamus

Също не знам. Сигурна ли си, че е латински?

UGLI 666

Какво друго би могло да бъде?

Monstradamus

Засега не мога да разбера. А може ли цялото изречение?

UGLI 666

Доста е дълго.

Monstradamus

Тогава поне още няколко думи.

UGLI 666

Започва така: „aiselceclesia ieselceaeclesi selceataecles elceatctaecl“

Monstradamus

Достатъчно засега.

UGLI 666

Какво означава това?

Monstradamus

Не бързай толкова. Чакай да помисля.

Nutcracker

Угли, откъде е това?

UGLI 666

От лабиринта.

Nutcracker

Зад твоята врата лабиринт ли има?

UGLI 666

А какво трябва да има според теб?

Nutcracker

Катакомби.

Monstradamus

Лешникотрошачка, престани да й се подиграваш.

UGLI 666

В катакомбите е възникнала вярата. Това би било велико насърчение от Бога.

Nutcracker

По-рано казваше, че зад вратата й има зала с пейки. Сега пък лабиринт.

UGLI 666

Лешникотрошачка, я си гледай твоите кучета! Разбра ли нещо, Монстрадамус?

Monstradamus

Думите не бяха ли написани в колонка, една под друга?

UGLI 666

Да.

Monstradamus

Можеш ли да напишеш средната?

UGLI 666

Какво имаш предвид? Коя?

Monstradamus

Седмата отгоре надолу, за да те улесня.

UGLI 666

Eatcnasantaе.

Nutcracker

Eat Nasa. Не виждам друг смисъл.

Monstradamus

Къде откри този надпис?

UGLI 666

Не ми се иска да говоря за това.

Monstradamus

А ако възпроизведа целия надпис, ще ми кажеш ли?

UGLI 666

Ако го направиш – да!

Monstradamus

Текстът е изглеждал така:

AISELCECLERIA
ISELCEAECLESI
SELCEATAECLER
ELCEATCTAECLE
LCEATGNCTAECLE
CEATCEANCTAEC
EATCNASANGTAE
CEATCNANCTAEC
LCEATCNCTAECLE
ELCEATCTAECLE
SELCEATAECLER
ISELCEAECLESI
AISELCECLERIA

UGLI 666

Точно така Как го направи?

Monstradamus

Dominus illuminatio mea.

UGLI 666

Какво значи това?

Monstradamus

Господ ме вдъхновява.

UGLI 666

Имам предвид какво означава моят надпис?

Monstradamus

А ти как мислиш?

UGLI 666

За мен няма никакъв смисъл. Какъв би могъл да бъде той?

Monstradamus

Смисълът може да бъде съвсем различен в зависимост от мястото, където си го намерила. Така че ще се наложи честно да ми разкажеш всичко.

UGLI 666

Добре. Зад моята врата наистина има зала с пейки. Първоначално не я бях разгледала добре. Но като я огледах. Дори не знам дали ще ми повярваш, Монстрадамус.

Monstradamus

Ще се опитам.

UGLI 666

Там има катедрала. Готическа катедрала.

Nutcracker

Току-що каза, че има лабиринт.

UGLI 666

Има такъв наистина, но е вътре в катедралата. А пред входа на този лабиринт, на пода, е издълбан друг латински надпис:

HVNC MVNDVM TIPICE LABERINTHVS DENOTAT ISTE:
INTRANTILARGUS, REDEUNTI SET NIMIS ARTVS SIC MVNDO
CAPTVS, VICIORVM MOLLE GRAVATVS VIX VALET AD VITE
DOCTRINAM QVISQVE REDIRE

Monstradamus

Това горе-долу означава – лабиринтът представлява света, в който живеем, широк при входа, но тесен при изхода. Онзи, който се е заблудил в радостите на този свят и е обременен от греховете му, може да преоткрие учението за живота само с усилие. Само не ме питайте какво е това учение за живота. Там наистина ли имаше широк вход и тесен изход?

UGLI 666

Нямаше нито вход, нито изход в обичайния смисъл на думата. Целият лабиринт е инкрустиран в пода на катедралата със светлосин мрамор. Просто мозайка.

Nutcracker

Нима има светлосин мрамор?

UGLI 666

Има.

Nutcracker

А откъде се е взел лабиринт в катедралата?

UGLI 666

Първият каноник каза, че лабиринтът е част от този храм, както и от много други, защото показва цялата сложност на християнския път.

Nutcracker

Първият каноник?

UGLI 666

Да. Но вторият каноник възрази, че християнският път е прост и прав като стрела. А скритите кътчета и задънените проходи на лабиринта символизируют греха, в който безизходно блуждаят изпадналите души. На което първият свещеник отговори, че е имал предвид същото, доколкото грехът е отклоняване от правия път на християнството. Но колкото и криволичещ да е жизненият път, ако следващият го е в лоното на Църквата, простата аритметика на доброто и лошото престава да действа и отстъпва място на висшата математика на духа.

Nutcracker

Ето, че се появи и втори каноник.

Monstradamus

А какво беше това за висшата математика?

UGLI 666

Независимо от общото отклонение на живота, пречистващият се

със Светите Дарове, може да смята пътя си за прав във всеки безкрайно малък участък. А ако, в който и да е участък, пътят му е прав, значи той е прав във всеки момент, а ако е прав във всеки момент, то е прав винаги и Господ няма да отхвърли душата му. Тоест, изникват нещо като математически крила, които ни въздигат нагоре от дълбините на нашето падение.

Nutcracker

Какви са тези каноници? Значи си срещнала някого?

UGLI 666

Бяха двама. Молеха се на колене недалеч от олтара. Вдигнах шум, забелязаха ме и дойдоха да помогнат със своите обяснения и наставления.

Nutcracker

Разкажи за тях.

UGLI 666

Казаха, че в древни времена, когато вярата е била силна в душите, свещеникът е можел да изпрати каещия се грешник на поклонение в Светите земи. В по-късни времена, когато вярата започнала да отслабва...

Nutcracker

Не ни говори за техните проповеди, разкажи ни за самите тях. Не свхващаш ли? Тук все още никой никого не е срещал.

Monstradamus

А Ариадна?

Nutcracker

На нея ѝ се присъниха. Трябва ли да ти обяснявам разликата?

Monstradamus

Обясни, Лешникотрошачка.

Nutcracker

Ти не разбираш ли каква е разликата между сън и реалност?

Monstradamus

Не разбирам къде е разликата между двете истории.

Nutcracker

В това, че едната е насън, а другата наяве.

Monstradamus

Виждам единствено букви на екрана.

Nutcracker

Отново! Уморих се от теб. Угли, там ли си?

UGLI 666

Да.

Nutcracker

Как изглеждаха тези каноници?

UGLI 666

Средни на ръст. Носеха вехти раса и старинни кардиналски шапки с широка периферия. Шапките, обясниха канониците, някога са принадлежали на свети прелати и помагат за овладяване на страстите. Периферията на Втория каноник бе прегъната нагоре от едната стана, като на дуелист. Спомних си Арамис от „Тримата мускетари“, който първоначално бил обикновен грешник, а после оглавява ордена на йезуитите.

Monstradamus

Приличат на двете джуджета, които Ариадна беше видяла в самото начало.

Nutcracker

И аз си помислих същото. Но те бяха джуджета, а тези са средни на ръст.

Monstradamus

Угли, а ти самата колко си висока?

UGLI 666

Това няма нищо общо.

Nutcracker

Ясно. Да продължим Угли, видя ли лицата им?

UGLI 666

Не, те стояха със сведени глави, както се полага на монаси и духовници, и периферията на шапката скриваше напълно чертите им.

Nutcracker

А какви бяха гласовете им?

UGLI 666

Смирени и сърдечни.

Nutcracker

Какво говореха?

UGLI 666

Започнах да разказвам, но ти ме прекъсна. Казаха, че в славните времена на кръстоносните походи, особено след победите на Жофроа Булонски, поклонниците са ходели да се покаят на Божия гроб. След това, когато вярата отслабнала и силата на човешкия дух не била достатъчна за възвишеното усилие, поклонничеството се ограничило в манастири и абатства, където идвали да отдадат почит на местния светец. А когато набожността на хората не достигала дори за това, за покаяние предписвали да изминат левгата.

Nutcracker

Левгата?

UGLI 666

Да, това е старинното название на храмовите лабиринти. Приблизително толкова били дълги. Макар че този, пред който стоях, бе значително по-къс. Тези лабиринти трябвало да се преминат на колене. А за времената на пълен упадък, които ще настъпят преди края на света, на стените били направени миниатюрни лабиринти, които се изминават с пръст. За тези, които са готови да посветят за спасението на душите си съвсем малко време. Но съществуват и безкрайно дълги лабиринти, в

които е възможно да се каеш вечно. Например в църквата Санта Мария ди Траставера в Рим. Първият каноник ми показа плана му.

Monstradamus

Очевидно е бил добре подготвен за беседата.

UGLI 666

Изобщо не се е подготвял. Плановете на лабиринтите бяха по стените и колоните на катедралата. Всъщност всичко беше покрито с тях. Лабиринтът в Санта Мария ди Траставера се състои от множество окръжности, разположени една в друга. Прилича на мишена за стрелба. Той е най-мистичният от всички лабиринти.

Monstradamus

Най-мистичен е моят. Моля, да се запише в протокола.

UGLI 666

Тези кръгове означават, обясни вторият каноник, че да се приближи до Господ по свое желание за душата е възможно толкова, колкото е възможно изведнъж Луната да полети към Земята. Душата ще остане вечно в онази плоскост, където Господ я е изпратил, и само по негова милост, а не по своя воля, ще може да се приближи. А милостта му се изразява в това, че съществува Църквата. Тя ни дава онези математически крила, за които говорихме. Без тях ние можем единствено да се въртим около Него като планети. Грехът е центробежна сила, която ни отдалечава от Него. Докато Божията любов е като силата на притегляне, тъй като ни приближава към Него. Така душата оцелява в долния свят, защото силите се неутрализират една друга.

Nutcracker

Значи Господ обича повече грешниците?

UGLI 666

Защо?

Nutcracker

Те имат повече грехове, значи центробежната сила нараства. За да останат в орбита, е необходимо също с толкова да нарасне и силата на Божията любов към тях.

UGLI 666

Е, нали и в семейството се получава най-обичаното дете да е точно това, което прави най-много пакости.

Nutcracker

Тогава изводът е – ако искаш Господ да те обича, бъди най-големия мръсник.

UGLI 666

Логически погледнато, да! Но не съм съвсем уверена, че Господ следва точно тази логика.

Nutcracker

Добре, ще проверим И какво стана по-нататък?

UGLI 666

По-нататък? Вторият каноник скръсти ръце, замълча и смирено се оттегли в сянката. Започнахме да обикаляме катедралата под ръка с първия каноник, разглеждайки планове на различни духовни лабиринти, докато той тихичко ми обясняваше тяхното предназначение и символичен смисъл. Особено красив ми се стори лабиринтът от катедралата в Поатие. Формата му е на дърво с клонеста корона и така е замислен, че една и съща врата служи за вход и за изход от него. Това се получава, защото пътят се разделя един-единствен път, в самия му център, и, уви-вайки се, двете половини образуват дясната и лявата страна на короната. Каноникът ми каза, че това е Дървото на живота, а смисълът на лабиринта е, че всички ние влизаме в живота и излизаме от него през една и съща врата, голи, без нищо в себе си.

Nutcracker

А откъде е този надпис на птичи език, който помоли да преведем?

UGLI 666

От древна базилика в Алжир.

Monstradamus

И в нея ли има лабиринт?

UGLI 666

Да. Той обикаля централната плоча със свещения надпис. Каноникът ми нареди да го препиша, като твърдеше, че в текста се съдържа тайна. Каза, че ще мога да го прочета единствено тогава, когато се сдобия с ключ. Точно както, добави, ще успя да разбера предназначението на хората и вещите в този свят едва в момента, когато мъдростта, идваща с истинската вяра, ми отвори очите за общия смисъл на творението. И ключът за мъдростта е същият както и за надписа. Освен това ми нареди да не се изкушавам от празни разговори за Тезей, за които той много добре знае. С времето, каза той, сама ще разбера, че истинският Тезей е Този, комуто той служи. Това е всичко. Тук ли е още Монстрадамус?

Nutcracker

После ще провериш. Разказвай нататък.

UGLI 666

Нищо повече няма да разказано, докато не преведе надписа.

Nutcracker

Монстър, къде си? Преведи й го, моля те.

Monstradamus

Тук въпросът е как са подредени буквите. На френски това се нарича jeu-de-lettres².

UGLI 666

Имаш ли ключ за надписа, онзи, за който говореше каноникът?

Monstradamus

Разбира се.

UGLI 666

И какъв е той?

Monstradamus

Това е кръстът.

2. По-скоро калиграма – изписване на думите (буквите) така, че да образуват дадена форма. – Б. ред.

UGLI 666

Господи! Да бъде волята Ти!

Monstradamus

Да Трябва да се започне от самия център. Намери там буквата S и прокарай през нея кръст. Ако прочетеш текста по всяко от направленията на кръста или по която и да е сключваща прав ъгъл с него линия, ще получиш SANCTA ECLESIA, което означава „света църква“ с една грешка.

UGLI 666

Искаш да кажеш, че надписът е с грешка? Или че надписът има предвид допуснатата от Светата църква грешка?

Monstradamus

Искам да кажа, че в думата ecclesia, трябва да има две „с“ – ecclesia. Но в древността може да са смятали това за излишно.

Nutcracker

И какво стана после, Угли?

UGLI 666

Почакай. Искам да видя какво се получава с буквите. Наистина. Колко мъдро! Сега разбирам, Монстрадамус, какво искаше да ми каже каноникът. Този свят ще си остане куп от безмислици и загадки, в който ще се лутаме в пълен мрак, докато не приемем учението на Светата църква. Но щом това се случи, в центъра на лабиринта на живота ще възсия Светият кръст и веднага ще се види скритата във всичко целесъобразност! Светът ще се преобрази като по чудо, от хаоса и безумието ще настъпят хармония и ред, и накъдето и да обърнем поглед, ще виждаме възхвала на Господ! Нали, Монстрадамус?

Monstradamus

Разбира се. И ще чуем блясъка на славата му.

Nutcracker

Амин. И после?

UGLI 666

Каноникът ме заведе до инкрустирания в пода лабиринт, скръсти ръце и каза: „Дъще моя, Този, комуто служи, иска да преминеш левгата и да се покаеш.“ Коленичих и се придвижих напред. Каноникът обясняваше, че когато пресичаш такъв лабиринт, трябва настойчиво да мислиш за изминалия живот. Не ми се наложи да полагам усилия за това. Достатъчно бе да погледна огражденията край олтара и картини от мое то детство се понасяха пред вътрешния ми взор като разноцветни балони, променяйки сякаш по вълшебен начин, това, което виждах около себе си. С всяка изминала секунда се потапах все по-дълбоко и по-дълбоко в миналото. Величествените колони, издигащи се към високия свод, ми изглеждаха като липите от парка в ххх, където прекарах първите няколко години от живота си. Нищо странно – в онези далечни дни дърветата бяха толкова високи спрямо мен, колкото колоните сега. Статуите на светците, които ме наблюдаваха от нишите в стените, бяха с лицата на възрастните от моето детство. Някои бяха строги, други добродушни, но чувствах, че всички те ме обичат еднакво силно, макар и да знаеха абсолютно всичко за мен. Пътеката направи завой и аз тръгнах – всъщност запълзах – в друга посока; сега вече си спомнях юношеството. Каменният лодкар, украсяващ катедрата за проповед, изведнъж оживя и заплува по вълните на паметта ми и, превръщайки се в единствения приятел от моята кратка пролет. Той изглеждаше точно както на езерото в ххх, където се къпнахме един друг във вечна любов. Нов завой – и грехът го увлече в небитието. Вече не го познавах и не исках да го зная. Още един завой и дойде ред на Зрелостта. Чорапите ми се протриха до скъсване, коленете ми се разраниха, но аз не чувствах болка – по бузите ми се стичаха сълзи на разкаяние и надежда. И тогава Господ ми изпрати вест, наистина! Случи се малко чудо – не знам как, но в моята слепота го разбрах едва после, когато се върнах в килията си. Искам да кажа – в стаята си. Както и да се въртях в лабиринта, накъдето и да тръгнах в него, винаги виждах разпятието, върху което, през витража, падаше слънчев лъч, обливайки го с рубинена, изумрудена, сапфирена светлина! И от това неземно сияние ми ставаше така светло, хубаво и спокойно на душата, че ми се искаше да плача и да пея, да плача и да пея...

Nutcracker

И?

UGLI 666

Да плача и да пея.

Nutcracker

И това е всичко?

UGLI 666

В общи линии, да. Когато изминах целия лабиринт, канониците вече ги нямаше. Излязох от катедралата и се озовах в стаята си.

Nutcracker

А сега можеш ли да се върнеш в катедралата?

UGLI 666

Вратата вече е затворена.

Nutcracker

Кога успяха да я затворят?

UGLI 666

Не знам.

Nutcracker

Сигурна ли си, че всичко това не ти се е присънило, както на Ариадна?

UGLI 666

Сигурна съм. Каноникът ми даде броеница, която в момента е в ръката ми. Отивам да си почина.

Monstradamus

Почини си, Угли, почини си. След такива преживявания ще ти дойде добре.

Nutcracker

Интересна кръстословица. Но как от мистична гледна точка може да се обясни, че в самия център на лабиринта на живота се намира буквата „S“?

Monstradamus

За останалите сигурно е загадка, Лешникотрошачка, но на теб би трябвало да ти е ясно.

Nutcracker

И защо?

Monstradamus

В средата на името си имаш същата буква. А сега, впрочем, стана още по-хубаво.

Nutcracker

Какво? А, това ли. Модераторите пак се шегуват. Ако имаш предвид това, то за моята работа ми плащат обидно малко.

Romeo-y-Cohiba

Изолда, върна ли се?

Monstradamus

Здравей, Ромео.

Romeo-y-Cohiba

Ти да не си Изолда?

Nutcracker

Кохиба днес не е в настроение.

Monstradamus

Хареса ми тази фраза – „С всяка изминала секунда се потапах все по-дълбоко и по-дълбоко в миналото.“

Nutcracker

Да, и на мен ми направи впечатление.

Monstradamus

Чиста поезия. С всеки изминал ден ние навлизаме все по-дълбоко в миналото. Изчезва в него, както гмуркач под водата в забавен каданс. Каква е разликата между старец и юноша, ако ги поставиш един до друг?

Nutcracker

В това, че единият е старец, а другият – юноша.

Monstradamus

Да. Но какво означава това? Означава, че от стареца в нашето измерение е останало само съвсем малко парченце – почти целият се е потопил в Лета. А юношата все още е цял – той само се е докоснал до повърхността ѝ. Не е ли така?

Nutcracker

Не знам. Живеем в такова време, че по всяко време и двамата могат да се гмурнат заедно. А размерът на парчетата зависи не толкова от възрастта, колкото от мощността на заряда.

Monstradamus

И това е вярно.

Nutcracker

Що се отнася до фразата, която ти харесва, според мен Угли имаше предвид шлема на ужаса. Бъдещето произлиза от миналото, затова колкото по-далеч отиваме в бъдещето, толкова повече минало ни е необходимо за изработването му. Така да се каже, колкото по-близо са звездите, толкова по-дълбока е дупката.

Romeo-y-Cohiba

Изолда, тук ли си? Изолда!

Nutcracker

А за да е пълна картинката, може да се каже, че балончетата минало се пукат в шлема, който изпълнява „лепкави очи“ заедно със „слънчева целувка“.

UGLI 666

Моля?

Monstradamus

Угли, ти още ли си тук? Не му обръщай внимание, той се шегува.

UGLI 666

Напразно ви разказах всичко това.

Monstradamus

Угли, не се сърди!

UGLI 666

Повече нищо няма да разказвам.

Monstradamus

Лешникотрошачка, извини се!

Nutcracker

За какво?

Monstradamus

Моля те да се извиниш!

Nutcracker

Добре де. Извинявай, Угли!

UGLI 666

Господ ще ти прости.

IsoldA

Ромео, къде си? Върнах се.

Romeo-y-Cohiba

Бях почнал вече да се притеснявам. Разказвай.

IsoldA

Първо ти.

Romeo-y-Cohiba

Добре. Щях да стигна до павилиона бързо, защото предишния път си бях отбелязал накъде да свърна на всяко разклонение. Но по пътя имах зловеща среща.

IsoldA

И ти ли?

Romeo-y-Cohiba

Какво стана? Ти добре ли си?

IsoldA

Да, всичко е наред. Продължавай!

Romeo-y-Cohiba

Когато подминах пейката, от която се вижда покривът и фонтанът, изведнъж усетих движение зад себе си. Обърнах се и видях нещо напълно невероятно. Представи си дълъг тесен коридор между храстите. И по него на ролери към мен идваше... Не знам, човек ли бе, или не. Бе огромен на ръст, със сомбреро и хокейна вратарска маска от бяла пластмаса. Следваха го двама дребосъци, също на ролери, които почти не се виждаха, защото онзи изпълваше целия проход. Бе облечен във вратарски хокеен екип: огромна синя фланелка с номер „35“ и надпис „CHICAGO BULLS“. Тоест, така ми се стори в началото. Когато се приближи по-близо, се оказа, че номерът всъщност е абсурден: „-3.5%“, а „BULLS“ е „BEARS“. Просто процентът с минуса и част от буквите бях в един цвят с фланелката и отдалеч не ги бях различил. В ръцете си държеше двоен стик.

IsoldA

Как така?

Romeo-y-Cohiba

Нали си виждала вратарски стик? Представи си го с два края, обърнати в противоположни посоки. С такъв стик, разбира се, не може да се играе.

IsoldA

И какво стана, когато стигна до теб?

Romeo-y-Cohiba

Не стигна. Когато до мен му оставаха не повече от десет фута, той зави и се скри в страничен проход. След него изчезнаха и двамата, които го следваха.

IsoldA

А кои бяха зад него?

Romeo-y-Cohiba

Две джуджета, също на ролери и със сомбреро. Не успях да видя лицата им, защото бяха навели глави, за да не отвее вятърът шапките им. Държаха края на фланелката му като придворни дами.

IsoldA

И това ли беше всичко?

Romeo-y-Cohiba

За щастие, да. А ти кого срещна?

IsoldA

Стана на ъгъла на една от алеите. Зад гърба си чух странен звън. Когато се обърнах, видях на не повече от двадесет метра от мен човек с гигантски ръст, който стоеше до фонтана. Бе целият в черно и златно като аристократ от галантната епоха и закриваше лицето си с маска, изобразяваща златно слънце, която държеше на пръчка в ръка. До него стояха две джуджета, облечени в ален бархет и държаха старинни тумбести китари. Джуджетата изсвириха няколко нежни акорда, после гигантът леко наклони маската си, а слънцето така ослепително засия, че трябваше да замижа. Когато отворих очи, при фонтана нямаше никого. Дори нямах време да се уплаша и реших, че съм имала халюцинации след всичко, на което се наслушах. Сега не зная какво да мисля. Хайде, продължи ти.

Romeo-y-Cohiba

Помислих си, че ако гигантът искаше да ме убие, отдавна щеше да го е направил. Затова продължих нататък, все едно нищо не се е случило. По пътя не срещнах никого друг. Вратата на павилиона се оказа отворена. От нея започваше виещ се коридор. Естествено не беше осветен. Подът скърцаше ужасно, като че ли под всяка дъска имаше по три мишки. Изобщо – доста зловещо. На стените имаше врати. Зад тях – други. Тръгнах напосоки през тази спарена, скърцаща тъма и веднага загубих ориентация. Обхвана ме апатия. Прииска ми се да легна на пода, да затворя очи и да забравя за всичко. Вероятно така и щях да направя, но ненадейно една от вратите ме изведе в голяма светла стая. Тя бе празна и прашна, без прозорци. Решетка от дебели метални пръти, които биха

удържали и слон, разделяше стаята на две. Мебели нямаше, ако не бром няколко картини обърнати с изображението към стената – помислих си, сигурно за да не се прашат. Просто и остроумно, така няма нужда от стъкла. На вратата, която се затвори зад гърба ми, висеше табелка с надпис: „Пазете тишина!“. От другата страна на решетката бе нарисувана фреска с най-красивото момиче, което някога съм виждал. На цялата стена.

IsoldA

Момичето ли бе на цялата стена?

Romeo-y-Cohiba

Не, фреската. Градина изпълнена с необикновени растения и птици. Момичето бе в самия център, в естествен ръст. Абсолютно гола, но това много ѝ отиваше. Зелените ѝ като дълга трева коси, се развяваха от нарисувания вятър. И ресниците ѝ бяха зелени. Лежеше в черупката на перлена мида, едва прикривайки долната част на загорелия си корем с букет цветя. Обаче имаше нещо странно – горният край на раковината, над главата ѝ, бе покрит с приличащи на рога израстъци. На тях имаше закрепени черни гумени дръжки. Израстъците бяха нарисувани, но дръжките бяха истински, като в автобус. Опипах ги и се уверих, че за тях наистина можеш да се държиш. Но така и не разбрах защо.

IsoldA

Как успя да ги достигнеш? Нали каза, че между вратата и фреската има решетка.

Romeo-y-Cohiba

Точно така, но без усилие се проврях между прътите. Явно решетката не беше предназначена да спира хора.

IsoldA

Опиши момичето.

Romeo-y-Cohiba

Беше може би на осемнадесет години, но изглеждаше на не повече от четиринадесет. Позата ѝ, бих казал, бе безсрамна, но напълно естествена. Искам да кажа, че позата ѝ би била много безсрамна, ако лежеше така, знаейки, че я гледат. Но ако си лежи така вкъщи, особено ако е

горещо, не би имало нищо безсрамно, разбира се. От друга страна, тя гледаше право в зрителя, тоест, в случая в мен. Някак насмешливо примижала, все едно, че добре ме вижда и се усмихва. А очите ѝ бяха зелени, зелени. Така и не бе ясно какво е искал да каже художникът. Или бе заела тази поза, знаейки, че я гледат, и следователно позата е съвършено безсрамна, в което не ми се искаше да повярвам. Или пък бе полегнала така, мислейки, че наоколо няма никого, а се усмихва на зрителя просто по инерция, виждайки го в последния момент. Ако е така, художникът е бил гениален, защото бе уловил мига, в който мозъкът вече е подал командата да извика, но тя още не е достигнала до мускулите на гърлото. В такъв случай аз бях безсрамникът, доколкото продължавах да я гледам и то толкова настойчиво, че се почувствах доста възбуден. Накратко – истинско изкуство. Съвършено загадъчен шедевър. Така и не успях да го огледам подробно, защото изведнъж букетът, с който тя прикриваше долната част на корема си, трепна и се раздвижи надолу. А тя прикриваше не просто долната част на корема си, а най-долната, тоест тази, от която по-надолу няма, а има само нагоре...

IsoldA

Разбрах, Ромео, разбрах.

Romeo-y-Cohiba

Очевидно в стената бе скрит някакъв механизъм. Ръката, която държеше букета, започна да се сгъва в лакътя като стрелка на часовник. Но така и не успях да видя какво има зад букета, защото светлината започна да отслабва и скоро стана съвсем тъмно. Приблжих се до стената и започнах да я опипвам с ръце. На мястото на букета се бе появило доста голямо отверстие. Внимателно пъхнах ръката си вътре и изведнъж се натъкнах на нещо меко, живо, което рязко се отдръпна при допира. Стори ми се, че също бе ръка. Извиках от изненада и в този момент от покрива започна да пръска нещо лютиво, като сълзотворен газ. Отскочих назад. Появи се светлина. Когато стана достатъчно светло, букетът вече се бе върнал на мястото си. Страшно ми лютеше на очите и побягнах от залата като от газова камера.

IsoldA

Сега болят ли те очите?

Romeo-y-Cohiba

Вече не.

IsoldA

Ясно.

Romeo-y-Cohiba

Кое е ясно, Изолда?

IsoldA

Струва ми се, че и аз попаднах на този развлекателен център, но от другата страна. Когато гигантът с маската-слънце изчезна, отправих се към павилиона. Вратата бе затворена. Прозорците също. Счупих стъклото, завъртях дръжката и отворих прозореца. Още след първата врата започваше тъмен коридор-лабиринт като този, за който ти разказа. Той ме отведе също като теб в осветена стая без прозорци. Вместо картини в нея имаше няколко огледала, боядисани с бяла боя. По средата на стаята стоеше огромна стоманена халка, висока чак до тавана. По окръжността ѝ бе закрепена найлонова мрежа. Част от нея висеше от халката и се разстилаше на пода като голяма рибарска мрежа. На вратата имаше, също като при теб, табелка, която указваше да се пази тишина. На стената зад халката имаше стенопис. Но той много се различаваше от твоя. Изобразяваше нещо като панорама на Гранд Каньон. Далеч долу, през мъглата се виждаше пустиня. На самия край на червена скала, точно пред зрителя, стоеше автомобил, около който се стелеше облак прах. Изглеждаше, сякаш колата е спряла след рязък завой в последния момент, с увиснали над пропастта колела. Бе джип Ролс Ройс, гледан точно в профил, като на рекламна снимка.

Romeo-y-Cohiba

Сигурна ли си, че беше Ролс Ройс?

IsoldA

Сигурна съм. Имаше буквите „RR“, а върху радиатора – Крилатата дама, точно както трябва да бъде.

Romeo-y-Cohiba

Тогава не е било джип. Ролс Ройс не правят джипове.

IsoldA

Ромео, все пак мога да различа един 4×4 от пръста си. Даже видях името на модела, нещо като „Full Drive Shadow“. Естествено, става въпрос за въображение на художника, но толкова убедително, че от пръв поглед става ясно: ако Ролс Ройс някога решат да пуснат 4×4, ще им се наложи да направят автомобила, който бе нарисован там, защото по силата на обстоятелствата не им остава нищо друго. Джипът бе целият от злато и стомана, като скъп часовник. Да кажа, че изглеждаше внушително, е все едно да не кажа нищо. Ако най-скъпото в света диамантено колие можеше да има дете от космическа совалка, то със съзряването си щеше да изглежда така. Пред джипа имаше подиум със стълбички. Имам предвид не нарисован подиум, а истински, от дъски, направо на пода на стаята. Стъклата на джипа също бяха истински, тъмни до черно, а на покрива му имаше ски и сърф.

Romeo-y-Cohiba

Истински?

IsoldA

Ските и дъската бяха нарисувани. Но релсата, на която бяха закрепени, тоест, на която бе нарисовано, че са закрепени, си беше истинска, от стомана и злато.

Romeo-y-Cohiba

Каква релса?

IsoldA

Не знам как се казва: онова нещо на покрива, на което слагат багаж.

Romeo-y-Cohiba

Опита ли се да отвориш някоя от вратите?

IsoldA

Точно това ти обяснявам, врати нямаше, само дръжки. Така и не успях дори да докосна някоя от тях. Едва направих няколко крачки към джипа и едно от стъклата започна бавно да се спуска. Очевидно се задейства някакъв механизъм. Много ми се искаше да разбера какво има зад стъклото, но светлината започна да помръква и след няколко секунди стана съвсем тъмно. Както при теб. Качих се на подиума и опипах стената, където бе прозорецът на джипа. Сега там имаше дупка.

Прокарах ръка по края ѝ. При опипване наистина приличаше на автомобилен прозорец. Но стъклото не бе спуснато изцяло и нямаше достатъчно място да се мине през стената. От прозореца подухваше, сякаш вътре работеше климатик. Стори ми се, че вътре проблясва някаква светлинка. Наведох се да надникна, но когато лицето ми приближи отвора, нещо се блъсна в бузата ми и се разнесе ужасен вик. Отскочих, загубих равновесие и паднах от подиума на пода. Светлината отново се запали – отначало бледа, а след това все по-ярка, като в киносалон след прожекция. Когато стана наистина светло, прозорецът на джипа вече бе затворен, излязох от коридора на въздух и тръгнах назад. Първоначално треперех, но по пътя дойдох на себе си. Сега даже ми е смешно, като си спомня.

Romeo-y-Cohiba

Едно ми е ясно: който върви леко, стига далеч.

IsoldA

Да. Особено с твоя RR 4 x 4.

Romeo-y-Cohiba

По-скоро е твой.

IsoldA

Защо?

Romeo-y-Cohiba

Нали е от твоята страна.

IsoldA

Но в него си ти, значи е твой.

Romeo-y-Cohiba

Как може да е мой, като дори не го виждам?

IsoldA

А как може да е мой, като дори не мога да вляза в него. Едва има място да провря глава.

Romeo-y-Cohiba

Добре, да речем, че е наш. Така със сигурност, че няма да сгрешим.

IsoldA

Съгласна съм.

Romeo-y-Cohiba

Изолда. Ще ти кажа нещо. Може да ти прозвучи глупаво, но те моля да ме изслушаш. За каквото и да мисля, постоянно се връщам към теб. Все едно, че мислите, които не са свързани с теб, са като тежко гюле – щом умът ми се захване с тях, дейността му става изтощителна. За сметка на това, всичко свързано с теб, изглежда леко и радостно, като балончета шампанско. За това ми се иска да мисля, да мисля и да мисля.

IsoldA

Това наистина прозвуча глупаво, Ромео. Но и аз мога да кажа същото за теб.

Romeo-y-Cohiba

А защо отново да не се срещнем на същото място? Да кажем утре през деня. Спокойно, без много вълнение. И без шум.

IsoldA

А ако ни наблюдават? Имам предвид там, вътре.

Romeo-y-Cohiba

Нали светлината угасва, когато прозорецът се отваря.

IsoldA

Не си ли чувал за инфрачервени камери? Служат не само за наблюдение, но могат и цял филм да заснемат в тъмното.

Romeo-y-Cohiba

И на кого ще го покажат?

IsoldA

На жена ти, например. Или на Ариадна в съня й.

Romeo-y-Cohiba

Не съм женен. А колкото до сънищата на Ариадна – изобщо не ми пука. Ако почнем да се занимаваме с разни шпиони, скоро на света няма

да остане никой друг, освен тях.

IsoldA

Така е. Единственият начин да останем сами е да се държим все едно, че вече сме сами.

Romeo-y-Cohiba

Значи, ще се срещнем?

IsoldA

Утре в три, Ромео. I date your car.

Romeo-y-Cohiba

Our car. Моя зеленоока Лолита. Мона Лита.

IsoldA

А сега да спим, Кохиба. Довиждане.

Nutcracker

Довиждане, довиждане! Монстър, тук ли си?

Monstradamus

Тук съм, къде да бъда?

Nutcracker

Как ти се струва?

Monstradamus

Домакинът ни сигурно се просълзи от умиление. Истинска вечеринка на древногръцката мисъл. Апориите на Зенон. Ахил не може да пътува в хубава кола. Защото, когато е в нея, не я вижда. Виждат я минавачите, следователно те пътуват в нея. Ахил само си мисли, че се движи с нея, а всъщност тя се движи с него.

Nutcracker

Аз им завиждам А ти?

Monstradamus

Не особено. Не харесвам джипове, в тях седиш твърде високо над

пътя. Пък и Ролс Ройс 4×4 – това е прекалено. Кохиба трябва да има Алфа-Ромео.

Nutcracker

Не за коли говоря Алфа-Ромео, Бета-Ромео – за мен това е като подреждане на самците в стадо шимпанзета. За чувства говоря.

Monstradamus

Но и ти имаш чувства. При тях любов, при теб – завист. Както ни учи другарката Ариадна, това просто са различни състояния, които миналото приема в шлема на ужаса.

Nutcracker

При тази оптимистична бележка...

Monstradamus

Да, да. Лека нощ!

:-))))

Organizm (-:

Кой иска да си поговорим?

Ariadna

Аз.

Nutcracker

И аз.

Monstradamus

И аз също.

Organizm (-:

Интересна група. Монстрадамус, Ариадна, аз и Лешникотрошачка. Забелязахте ли, че и четиримата имаме нещо общо?

Nutcracker

Трудно би било да не забележим. Всички ние ползваме тоалетна хартия със звездичка.

Monstradamus

Освен това страстно обичаме живота.

Organizm (-:

И не само това.

Nutcracker

И напоследък ни хранят с боклуци. Всички ли вчера получихте развалена лазаня? А как ви се стори днешният кървав вегетариански бифтек?

Organizm (-:

Не става въпрос за това.

Monstradamus

Знам за какво говори. Никой от нас не е разказвал за своя лабиринт.

Ariadna

Така ли? Просто никой не ме е питал.

Nutcracker

Готова ли си да ни разкажеш?

Ariadna

Разбира се.

Nutcracker

И какво има зад твоята врата?

Ariadna

Спалня.

Nutcracker

Просто спалня?

Ariadna

Не просто спалня. Ако някога сте разлиствали модни списания с разни шикозни интериори, може би сте виждали нещо подобно. Огромна стая, в която леглото заема поне половината. Дори не мога да ви разкажа за дюшека. Пак ще трябва да пиша поезия. Легнеш ли, имаш чувството, че си скочил с парашут и се носиш във въздуха. Възглавниците, одеялата, чаршафите – всичко е най-доброто, което може да съществува. Има и климатик с най-различни режими. Можеш така да го нагласиш, че да подухва свеж бриз, все едно от морето. На прозореца има плътни завеси, които...

Nutcracker

Имаш прозорец? Накъде гледа?

Ariadna

Не знам. Някаква градина, клони на дървета. Друго нищо не се вижда.

Nutcracker

Опита ли да го отвориш?

Ariadna

Не се отваря. Какво друго? Над леглото има изящен аплик, а в ъгъла – нощна лампа. Има и мини-бар, но в него няма напитки, а опаковки със сънотворни. Бяха страшно много, красиви, разноцветни, а във всяка имаше описание колко таблетки могат да се пият наведнъж, кои могат да се вземат с други, кои не бива и т.н. Но аз нямам нужда от сънотворни. Достатъчно е да легна на леглото и край. Излитам.

Nutcracker

И нищо друго?

Ariadna

Когато изляза от спалнята за повече време, да кажем за час-два, някой сменя чаршафите и оправя леглото. Но нито веднъж не срещнах някого. А други врати в спалнята няма, входът е само един.

Nutcracker

Как си го обясняваш?

Ariadna

Никак Така ми е по-спокойно.

Nutcracker

С такъв лабиринт можеш да получиш рани от залежаване.

Ariadna

Не си разбрал какво казах, Лешникотрошачка. Дюшекът е такъв, че изобщо не се усеща. Какви рани? На него ангел би могъл да спи, без крилете му да пострадат.

Monstradamus

Интересно тема: как спят ангелите?

Ariadna

Сигурно като прилепи, увиснали на коралов прът. А алпинистките им обувки са със специални златни шипове.

Monstradamus

Възможно. Само че те висят с главата нагоре, защото ги привлича не земята, а Господ със своята любов. Както каза Угли. Нали ангелите са нематериални.

Organizm (-:

Как тогава са влизали при земните дъщери?

Nutscracker

Вероятно Угли знае. Или би могла да уточни с приятелите си, Угли, тук ли си?

Monstradamus

Понеже говорим за уточнение с приятелите – Ариадна, ти каза, че можем да задаваме въпроси за шлема на ужаса, в случай, че отново видиш насън нашите управители.

Ariadna

Разбира се.

Monstradamus

Имам три въпроса. Първо – ще ми се все пак да разбере как от нищото може да се създаде всичко останало? Второ – как шлемът на ужаса може да се намира в собствените си елементи и това означава ли, че в единия шлем съществува друг, в другия – трети, и така до безкрай в двете посоки? И последен въпрос – как точно работи лабиринт-сепараторът?

Ariadna

Добре, ще попитам.

Nutscracker

Попитай също и за опашката на тила. За нея не знаем нищо.

Organizm (-:

И аз имам въпрос: защо шлемът на ужаса се казва така?

Ariadna

Добре. Отивам.

Monstradamus

Толкова бързо?

Ariadna

Иначе ще забравя въпросите.

Nutcracker

Тръгвай тогава. Ние ще продължим. Та какво казваше за твоя лабиринт, Монстър?

Monstradamus

Кога?

Nutcracker

Когато Угли разказваше за катедралата. Бяха й показали нещо като мишени и бяха обяснили, че това е най-мистичният лабиринт от всички. А ти каза, че най-мистичен е твоят. Искам да знам за какво става дума.

Monstradamus

Предпочитам да върна думите си назад. Най-мистичният е на Сартрик. Сартрик, тук ли си?

Nutcracker

Той предупреди, че няма да е на линия.

Monstradamus

Тогава разкажи ни за твоя. Или пък Организъм да ни разкаже какво има при него.

Organizm (-:

Нищо интересно. Скрийнсейвър.

Monstradamus

Какво?

Organizm (-:

В Windows има скрийнсейвър, наречен „maze“³. Е, това са ми и

3. Лабиринт (англ.). – Б. ред.

построили. Само че не от пиксели, а от дъски. Ако паметта не ме лъже, това е единственият случай, когато от софт се прави хард.

Monstradamus

Някой разбра ли нещо?

Nutcracker

Знам какво има предвид. Това е една програма.

Monstradamus

Изключва екрана ли?

Nutcracker

Напротив, включва го на пълна мощност.

Monstradamus

Защо тогава се казва скрийнсейвър? Какво спасява?

Nutcracker

Нека Угли попита канониците. Те знаят всичко за спасението.

UGLI 666

Ако това е оскърбление към Спасителя, той ще ти прости, грешен глупако. Но не бих те посъветвала да засягаш Светия Дух.

Nutcracker

А, върна се. Подозирам, че твоят спасител е и създател, по съвместителство?

UGLI 666

Точно така.

Nutcracker

Знаеш ли на кого ми напомня? На злобен магьосник, на когото му се е приискало да измъчва котенца. Намира някое по-тъмно мазе, прави коте от кал, съживява го и – буф – главата в стената. И така всеки почи-вен ден, по сто парчета! И за да не се чува мяукане от мазето, магьосникът учи котетата да мислят стоически – от пръст съм създаден и на пръст ще стана. И ги принуждава да му отправят молитви няколкото

секунди, които съществуват.

Monstradamus

Дявол знае какво има в главата ти, Лешникотрошачка.

UGLI 666

Именно – дяволът. Това вече е оскърбление към Светия Дух, пази се, Лешникотрошачка! Господ не ни принуждава да му се молим. Ние сами избираме пътя си, защото той ни е сътворил със свободна воля.

Nutscracker

Не ме размивай, Угли. Свободна воля. Животът е като падане от покрив. Можеш ли да спреш? Не. Можеш ли да се върнеш обратно? Не. Можеш ли да полетиш настрани? Само в реклама за парашутни гащи. Свободата на волята е в това, че имаш избор – да пръднеш в полет или да изтраеш до земята. За това и спорят всички философи.

UGLI 666

Усеща се, Лешникотрошачка, че какъвто и да е разговорът, най-много ти се иска да пръдиш. Трябва да призная, понякога ти се удава.

Monstradamus

Като някакви деца сте. Стига толкова. Та какъв е този скрийнсейвър, Организъм?

Organizm (-:

Това е стандартна програма. Ако няколко минути не докосваш клавиатурата, на екрана се появява лабиринт със стени от червени тухли, по който се движи камера. В него има всякакви изненади – например камъни, които преобръщат всичко с главата надолу, щом се натъкнеш на тях. Таванът става под, подът – таван, а камерата завива в различни посоки на всяко разклонение. В лабиринта има и един голям плъх. Аз например имам цели два такива скрийнсейвъра. Единият се появява на екрана, когато задълго забравя за вас. Другият, зад вратата, е точно негово копие от шперплат и дъски. В него даже има плъх – някакво килимче с пришити плюшена муцуна и лапи. Понякога плъхът лежи в прохода. Понякога е залепнал за тавана. Има и камъни-обръщачи – като блокчета от сива пластмаса. Само че нищо не обръщат. Ако докоснеш такъв камък, лабиринтът запечва.

Nutcracker

Как така запецва?

Organizm (-:

Аз така му казвам. Ето какво става: светлината угасва и над камъка-обръщач светва надпис „This program has performed an illegal operation and will be shut down. If the problem persists, contact the program vendor.“

Nutcracker

И после?

Organizm (-:

Налага се да се прибирам на тъмно. А това е доста неприятно, защото някакви гласове започват ме тормозят психически.

Nutcracker

Какви гласове?

Organizm (-:

Различни. Тихи, силни. Мъжки, женски, може и детски. Понякога далечни, понякога близки.

Nutcracker

И какво казват тези гласове?

Organizm (-:

Едно и също: "I'm the vendor, I'm the vendor. What will you do? What can you do?"

Nutcracker

Да, добре си се насадил. Значи Bull Gates не се свързва?

Organizm (-:

Не.

Nutcracker

А може той да опитва, но ти не разбираш. Може Минотавъра да е

онзи пукнал плъх на тавана.

Organizm (-:

Може и така да е. С две думи, ако не докосваш камъните и не правиш още някои други неща, можеш спокойно да си ходиш из целия лабиринт. И тогава доста бързо разбираш, че всъщност не е никакъв лабиринт, а голямо бетонно мазе с шперплатови прегради.

Nutscracker

Опитвал ли си да счупиш някоя преграда?

Organizm (-:

Само да ги докоснеш и всичко веднага запецва. После трябва да се измъкваш в тъмното, слушайки гласовете. По-добре нищо да не се пипа.

Nutscracker

А успя ли да стигнеш до центъра?

Organizm (-:

Да.

Nutscracker

И какво има там?

Organizm (-:

Малка стаичка с надпис „Open GL“ на стената. В истинския скрийнсейвър има същите думи, но там висят във въздуха. Тук са намацани с маслени бои на шперплата. Всъщност какво означават?

Nutscracker

Монстър, знаеш ли?

Monstradamus

„Open General License“. А може и „Open Great Labyrinth“.

Nutscracker

И в централната стаичка има само този надпис, така ли, Организъм?

Organizm (-:

Има и стол, а пред него – огледало.

Nutcracker

Знам. Огледалото на Тарковски.

Organizm (-:

Останах там много дълго. Имах чувството, че аха и ще разбере най-важното. Но така и нищо не разбрах.

Monstradamus

Винаги така се получава.

Organizm (-:

Какво имаш предвид? Когато седиш дълго на стол пред огледало ли?

Monstradamus

Получава се винаги, когато имаш усещането, че аха ще разбереш нещо важно. То е като свистенето на куршум или грохота на самолет. Ако ги чуваш, значи, прелитат наблизо.

Nutcracker

Организъм, а как определи, че центърът на лабиринта е там, където са столът и огледалото?

Organizm (-:

По самите стол и огледало. Защо иначе са поставени там?

Monstradamus

Очевидно.

Nutcracker

А какво има при теб, Монстър? Умирам от любопитство.

Monstradamus

Нали се разбрахме. Първо ти.

Nutcracker

Добре. Разказвам. При мен има нещо като телевизионна монтажна апаратна. Професионална апаратура – магнетофон бетакам, специален монитор, всякакви мишпултове, чисто предназначение не ми е съвсем ясно. Всичко необходимо. На стената виси странен плакат. На него е изобразено куче в празна бяла стая. На преградата срещу него има нещо като разпределително табло с няколко лампички. Две от тях светят – червена отляво, синя отдясно. Под лампичките има звънец, около който са нарисувани звукови вълни – очевидно звъни. В главата на кучето е имплантиран електрод, който чрез кабел е свързан с разпределителното табло. А от корема му – от разрез, облепен с левкопласт – се спуска гумена тръбичка, която влиза в поставена на пода колба. От тръбичката капе стомашен сок. Дясната лапа на кучето е вдигната, езикът му е навън, ушите са изправени, очите – пълни с любов. Отдолу има текст „Дай лапа, братле!“. Щом го видях, замръзнах. Откъде, помислих си, модераторите са разбрали? Но после си спомних, че самият аз ви разказвах за „Кучето на Павлов“. Под плаката има сейф, пълен с видеокасети бетакам, със записи на предаването „The Hornists of Plentitude“ – това е популярно, доста претенциозно международно предаване. Има много интересна заставка – земно кълбо между два ловджийски рога. На касетите показват горе-долу едно и също: телевизионното представяне на дадено лице, което се предлага за ролята на Тезей. Най-често кандидатът е мъж на средна възраст, с приветливо излъчване и добра дикция. Седи на фона на някаква емблема, а пред него има дузина микрофони. Обещава да се справи с Минотавъра и да изведе всички от лабиринта. Преди това, разбира се, излага своето виждане за лабиринта и кой е Минотавъра.

Monstradamus

И какви версии излагат?

Nutcracker

Всякакви.

Monstradamus

Може ли да дадеш някакъв пример?

Nutcracker

Например последният епизод. Кандидатът бе висок мъж с побелели коси. Професор по история, с благородна осанка и стилно облечен. И емблемата бе много красива, нещо като рицарски герб: череп на бик в

мрежа върху фон на райета. Той каза, че лабиринтът символизира мозъка. Отвореният мозък и класическият лабиринт много си приличат. Минотавъра е животинската част на ума, а Тезей – човешката. Животинската част, разбира се, е по-силна, но в края на краищата побеждава човешката и в това е смисълът на еволюцията и историята. В самия център на лабиринта е разположен кръст, който символизира пресечната точка на животинското и човешкото начало. Именно там се намира проходът на посвещението, където Тезей среща и побеждава врага си. Единствено в себе си можеш да победиш Минотавъра, каза той. Ние сме длъжни безжалостно да удушим гадината и тогава с пълно морално право можем да преименуваме Шлема на ужаса в Шлем на цивилизацията и прогреса.

Monstradamus

А какво е решението му?

Nutcracker

В лабиринта трябва да се завива два пъти надясно и един път наляво, после пак два пъти надясно и един път наляво и така до самия край.

Monstradamus

Можеш ли да ни разкажеш за някой друг?

Nutcracker

В предпоследния епизод. Французин. Той определено бе най-умен от всички, пък и изглеждаше много живописно – протритата китайска куртка, гъста грива и лула в устата. Емблемата му представляваше червено-бяло шахматно поле, където на белите квадрати имаше пеперуди, а на червените – букви от различни азбуки. Първоначално няколко минути просто гледаше в камерата, после разроши коса и заяви, че започва с нещо банално. Основната заслуга на съвременната френска философия е, каза той, че за първи път е успяла да обедини без противоречия либералните ценности и революционната романтика в рамките на едно-единствено сексуално възбудено съзнание. След това поне минута се пулеше от екрана, после вдигна палец и шепнешком поясни, че това изявление, въпреки кристалната му яснота, само по себе си е лабиринт, защото такъв възниква винаги, когато говориш със себе си или с някой друг и всеки от нас през това време се превръща или в Минотавър, или в негова жертва. Срещу това нищо не можем да направим. Но, продължи той, макар и да не можем нищо да направим, можем да направим нещо

друго. В частност, бихме могли да въведем понятие по-широко от лабиринт – дискурс.

Monstradamus

Майчице! Когато чуя "дискурс", вадя своя симулакр.

Nutcracker

Дискурс, каза косматият, е мястото, където се раждат думите и понятията, лабиринтите и Минотаврите, Тезеевците и Ариадните. Дори самият дискурс се ражда не някъде другаде, а именно в дискурса. Но парадоксът е в това, че макар и цялата природа да се проявява в него, той самият не се среща в природата и е разработен съвсем наскоро. Друго трагично неблагоприятно е, че макар и всичко да се ражда в дискурса, самият той, без държавни или частни дотации, трае не повече от три дни и угасва завинаги. Затова обществото не може да има по-актуална задача от това да дотира дискурса.

Monstradamus

За дискурса е ясно, а какво каза за лабиринта?

Nutcracker

Много набързо претупа лабиринта и затова не успях да запомня всичко. В общи линии, лабиринт възниква тогава, когато трябва да се вземе решение при наличие на няколко варианта за избор и представлява набор от възможни наши предпочитания обусловени от природата на езика, структурата на момента и особеностите на спонсора. Останалото почти не разбрах, помня само, че в един момент запя Интернационала силно и заплашително, но само след минута мина на "Happy birthday to you".

Monstradamus

Това се нарича множественост на дискурса. Помня от университета. А какво каза за Минотавъра?

Nutcracker

Минотавъра, това си ти.

Monstradamus

Аз?

Nutcracker

Почти усетих как те побиха тръпки. Нямах предвид конкретно теб. Погледна в очите на въображаемия зрител, размаха ръце като крила на орел и започна да крещи: „Minotaure! Minotaure, c'est toi! Ти es Minotaure!!!“ След това се успокои. Трябва просто да се разбере, каза той, че Минотавъра е проекция на твоя ум и следователно не е някой друг, а самия ти.

Monstradamus

А каза ли какво трябва да се прави?

Nutcracker

Как какво? Докато има спонсори, трябва да се продължава дискурсът.

Monstradamus

А накъде трябва да се завие в лабиринта?

Nutcracker

Да се следва дискурсът.

Monstradamus

Интересно.

Nutcracker

Честно казано, така и не разбрах какво е дискурс, макар косматият само за него да говореше.

Monstradamus

Нещо като лепило, което окончателно залепва шлема на ужаса. След това е невъзможно да го свалиш.

Nutcracker

Не ме плаши.

Monstradamus

Ти мен плашиш вече цял час. А имаше ли жени кандидатки?

Nutcracker

Да. Едно много симпатична юница, която приличаше на психиатър. И емблемата ѝ подхождаше – бик, окован с верига на кушетка. Вече не помня всичко, което каза, но основната мисъл бе следната: има само един начин да победиш Минотавъра – като престанеш да се приемаш за жертва. Тогава той просто изчезва. Всеки си има свой Минотавър, каза тя, но всъщност не той преследва нас, а ние него. А лабиринта, в който го търсим – това са допаминовите вериги на насладата, които се вият в човешкия мозък и освен това са неповторими както отпечатъците от пръсти. Що се отнася до това как е правилно да се движим из лабиринта, то е съвсем просто. Да допуснем, че се намирате на разклонение, от което започват десет еднакви коридори. Естествено, за да изберете по кой от тях да продължите, трябва да се ръководите не от страхове и суеверия, а от здравия разум.

Monstradamus

И ти направи ли своя избор?

Nutcracker

В какъв смисъл? Измежду коридорите ли?

Monstradamus

Не, между кандидатите.

Nutcracker

Не ми е много ясно какъв е залогът за този избор? На какъв пост и за какъв срок? И как ще ме изведе от лабиринта, щом в стаята няма нито врата, нито прозорци?

Monstradamus

През телевизора. Не виждам друг начин. Ти би трябвало добре да го разбираш. Спомняш ли си още нещо?

Nutcracker

Прегледах всичко на забързан каданс, слушах по една до пет минути на предаване, колкото да разбера за какво става въпрос. Докато говорят, струва ти се ново и интересно. Но щом превъртиш касетата – всичко си забравил. Някакъв американец обясняваше, че лабиринтът – това е интернет. В него живеела някаква същност, която прониква в

съзнанието ни. Това бил Минотавъра, който в действителност не е човекик, а човекопаяк. Щом имало world wide web⁴, каза той, трябвало да има и soul sucking spider⁵. Обясни още защо Минотавъра има две имена. Оказа се, че "Минотавър" е политически коректния вариант на „Астериск“. Затова всеки път, когато искаме да кажем „Астериск“, трябва да казваме „Минотавър“. На свой ред „Астериск“ е политически коректният вариант на „Минотавър“, затова всеки път, когато искаме да кажем „Минотавър“, трябва да казваме „Астериск“. Така че по принцип могат да се ползват и двете имена, но винаги обратно на желанието ни. Имаше един интересен немец, който пък твърдеше, че Минотавърът е духът на времето, Zeitgeist, който се проявил чрез болестта луда крава, откъдето и символичното му представяне като човек с глава на бик. В изкуството му съответства постмодернизмът, който е истинска луда крава на културата, принудена да се храни с праха на собствените си кости. А в политиката е това, което виждаш и чувстваш, когато включиш телевизора. Имаше и някакъв италианец, целият в черно, които заяви, че Минотавъра – казваше „Мондотавър“ – е същество, чието физическо тяло е масата от долари. Глупаво е да се вярва, че всичко се управлява с пари – защо с пари, а не от самите пари? Мондотавъра това е нечистият дух, който властва над света, заставяйки всички хора, без изключение, да бродят в смрадливия лабиринт на червата си. А двата му рога... Забравих.

Monstradamus

Няма значение, мога да си представя.

Nutcracker

После се яви свещенослужител с добри очи, който обясни, че съзателят на лабиринта е нашият спасител, който много ни обича. Както например, каза той, се обичат малки дечица.

Monstradamus

И какво предлагаша те?

Nutcracker

Всичко се свеждаше до това колко пъти трябва да се завие надясно, колко наляво и в каква последователност. Всеки възнамеряваше да го

4. Световна мрежа (англ.) – Б. ред.

5. Смуцеш, души паяк (англ.) – Б. ред.

прави по свой начин.

Monstradamus

Може би това е решението. Не да се мисли къде е изходът, а да се разбере, че животът е кръстопът, на който стоиш точно в този момент. Тогава лабиринтът изчезва – нали целият той съществува единствено в ума ни, а в реалността пред нас стои само простият избор накъде да продължим.

Nutcracker

Аха. И Минотавъра няма да ни направи нищо, защото сегашните хора вече няма да съществуваме, когато той ни догони. Някой от тях също спомена за това.

Organizm (-:

А при теб какво има зад вратата, Монстрадамус? Време е да кажеш, само ти остана.

Monstradamus

Ще бъдеш разочарован, Организъм.

Nutcracker

Ще видим. Какво има?

Monstradamus

Задънена улица.

Nutcracker

Не разбирам.

Monstradamus

Дълъг няколко метра коридор, който завършва в глуха бетонна стена. Стената е покрита със зловобни графити. Или поне на мен ми се струват зловобни. Нарисуван е гигантски печат с бледовиолетова флуоресцентна боя, сякаш от някакъв официален документ на ада. В центъра има римско „VII“, а около него в спирала се вие безкрайно дълъг надпис, каквито оставят уличните банди. Зигзагообразни линии, осмици, стрели, ъгли – никаква дума не се разбира. Но пък събужда въображението.

Nutcracker

Просто задънена улица?

Monstradamus

Ами да.

Nutcracker

И само това?

Monstradamus

Не съвсем. Близо до стената, точно под печата, има маса. Пред нея – табуретка. На масата са поставени чист лист, молив и пистолет с един куршум.

Nutcracker

А лабиринт?

Monstradamus

Мисля, че почва след това.

Organizm (-:

Наистина такава простота и изящество са достойни за завист.

Monstradamus

Не завиждай. И ти си имаш задънена улица, но твоята е по-дълга и с шперплатови прегради. Лешникотрошачката пък вместо шперплат си има телевизор. Всички си имаме задънени улици. Просто не веднага става ясно, а след известно време.

Nutcracker

Може би точно в това е същността – веднага или не. Не допускаш ли, че това „известно време“ докато всичко ни стане ясно, всъщност е самият живот?

Monstradamus

Може би. Но ми писна от тия лабиринти, в които не може нито да се загубиш, нито да излезеш на свобода. И всички тия Минотаври с рога на xxx, които обещават, че ей сега ще те изведат към звездите.

Интересно какво вижда Тезей вместо това? Прескъпо бих платил да разбера.

Nutcracker

Какво значение има за теб какво вижда?

Monstradamus

Възможността да излезеш, Лешникотрошачка, се определя от това дали виждаш изхода или не.

Nutcracker

Както вече ви казах, за Шлемиста нещата не стоят точно така. Той може да вижда каквото си поиска. Дори схемата на собствения си шлем. Но това няма да ти помогне.

Monstradamus

Точно затова ми е интересно – той на плещите си глава ли има, или шлем на ужаса? Ей, Тезей! Знам, че ме чуваш!

Nutcracker

Монстрадамус, честно казано, преди мислех, че ти си Тезей.

Organizm (-:

Аз пък бях сигурен, че Монстрадамус е Минотавъра.

Monstradamus

Нали вече обясних. Всичко зависи в коя част на лабиринт-сепаратора се спуква балонът на надеждата.

Sartrik

А не сте ли допусkali, че аз съм Тезей?

Nutcracker

Здравей, Сартрик. Знаеш ли, никога.

Organizm (-:

Даже не ми е хрумвало!

Sartrik

Напразно злобееш, мръсно.

Organizm (-:

Достатъчно, тръгвам си. Говорете сами с него.

Sartrik

Монстрадамус, току-що каза, че всичко се определя от това, което виждаш. Аз така го разбирам, ако някой вижда най-важното, значи той е Тезей. Прав ли съм, Монстрадамус?

Monstradamus

Възможно е. Но кое е най-важното?

Sartrik

Сега ще обясня. Забелязал ли си, че никога не съществуваме заедно, а само един по един?

Monstradamus

Интересно наблюдение. За надписите на екрана ли говориш?

Sartrik

Изобщо. Понеже не ме разбра, ще те попитам по друг начин. Шлемът на ужаса е машина. С какво работи? Какво ползва вместо бензин?

Nutcracker

Този превъртя, Монстър. Делириум тременс. Трябва да го сложат на системи.

Monstradamus

Почакай, Лешникотрошачка. И какво ползва вместо бензин?

Nutcracker

Водка?

Sartrik

Защо водка? Мислиш, че съм пияно xxx и нищо не разбирам? Вместо бензин ползва Тезей.

Monstradamus

Поясни, ако обичаш.

Sartrik

Помните ли, Ариадна погледна в огледалото и видя онази шапка с воал, а после разбра, че това е шлемът на ужаса? Бензинът, с който работеше всичко това, бе самата тя, ясно ли е? Всичко е направено от този, който гледа. Защото просто е невъзможно да бъде направено от нещо друго. Без него не би имало нито шапка, нито воал, нито момини сълзи. Нищо. Разбрахте ли? Тезей гледа в огледалото, а вижда Минотавъра, защото носи шлема на ужаса.

Monstradamus

Искаш да кажеш, че Минотавъра е просто илюзия?

Sartrik

Слушай какво ти говоря и ще разбереш какво искам да кажа. Той вижда тази бронзова муцуна с рога, защото се гледа в огледалото през процепите. Без Тезей няма и Минотавър, ххх.

Nutcracker

Разбра ли това, Монстър?

Monstradamus

Естествено. Ако си сложиш маска на Батман и се огледаш в огледалото, ще видиш Батман. Маската обаче никога не би могла да види себе си.

Sartrik

Точно така. Шлемът на ужаса е просто отражение, което Тезей вижда и нищо повече. Но, ако реши, че там е Минотавъра и започне да го ругае и да спори с него за смисъла на живота, тогава Минотавъра се появява. И то как! Тогава вече шлемът не може да се свали по никакъв начин. Разбрахте ли, гадове? Аз знам всичко.

Nutcracker

При него май минотаврите направо се прескачат. Това се казва лабиринт! И няма нужда никъде да ходиш.

Monstradamus

А защо да сме гадове?

Sartrik

Защото сте просто детайли от шлема на ужаса. Това отдавна си изясних. А каква е тази ххх, щом си разбрал, че всички, всички, приятели и врагове, са просто негови детайли! Не говоря за вас. В смисъл, че не сте ми приятели. Не сте ми и врагове. А просто детайли. Ти, Монстрадамус, и ти, Лешникотрошачка – вие сте рогата. И все някога ще злоупотребите. Ариадна е лабиринтът, но тя е добро момиче, няма нищо лошо. Угли е миналото, от което ми се повдига. А Организация е бъдещето, от което ми се повдига пет пъти повече. Кой остана? Ромео със своята Изолда? Те са онази двойна ххх, върху която се забърква цялата тази ххх.

Nutcracker

А ти си Тезей, така ли?

Sartrik

Да, аз съм. Затова и никога не разговарям с вас.

Nutcracker

Как ще го докажеш?

Sartrik

Доказателството е, че вие сте някакви сенки, единствено аз съм жив. Вие сте просто окупи на моите мозъчни гънки. Всичките ваши Ролс Ройс и Лолита, Ферари и Берлускони, цялата ви прясно избърсната сладникавост, вашето поле на чудесата, където всеки ден правите ххх под дървото на парите – всичко сте направили от това, което е в главата ми! И при това аз съм никой за вас, а вие сте всичко за мен. А? В собствената ми глава! Но ще ви разкарам. Някой ден ще ви разкарам, ах, как ще ви разкарам! Ще ви изсвирия фантазия в кур-минов за нож и пищов!

Nutcracker

Монстър, разбра ли нещо от това?

Monstradamus

Мисля, че да, но не съм сигурен на сто процента.

Nutcracker

Преведи ни го тогава.

Monstradamus

Тук има доста дълбок смисъл. Иска да каже, че шлемът на ужаса е съдържанието на ума, което се опитва да подмени самия ум, като доказва, че то, съдържанието, съществува, а умът, в който то възниква – не. Тоест, че умът просто е негова функция.

Nutcracker

Да докаже на кого?

Monstradamus

На себе си. Не на ума, разбира се. На ума, както се изразява Сартрик, това му е през xxx.

Nutcracker

А къде го доказва?

Monstradamus

Как къде? В ума, къде другаде?

Nutcracker

Без бутилка не могат да се постигнат такива висоти. Поне аз не мога.

Sartrik

Слушай, Монстрадамус, ти си човек на място! Как само го каза! Даже аз го разбрах. Как, а? Ако тази мисъл се развие до край, всички тия английски астрофизици и цялата тая xxx академия на науките трябва да ги пратим в пандиза!

Monstradamus

Защо в затвора? Да продължават да си плещят!

Sartrik

Ама ти май си доста безмилостен, а? Ти си Тезей, безспорно си Тезей.

Monstradamus

Да, Сартрик, ти също си истински Тезей. Може би и изход си намерил?

Sartrik

Много отдавна Но сега пред него пълзят змии, много змии. Когато се махнат от там, ще избягам от вас.

:-(())

Monstradamus

Ариадна! Добро утро?

Ariadna

Добро утро.

Monstradamus

Видя ли джуджето?

Ariadna

Видях го.

Monstradamus

Разказвай.

Ariadna

Бях в зданието на площада с фонтана. Нали помните, разказах ви за него. Изглежда доста мрачно, все едно някога отдавна там е имало пожар, после няколко пъти са се опитвали да го възстановят, но така и не са успели. Вътре изглежда по същия начин. Като замаскирано пепелище. Даже не знам откъде това чувство. Всичко е ново, скъпо и шикозно, като онези стъклени палати, дето ги дават за офиси. Въздухът е прохладен и чист, изобщо не мирише на изгоряло. И все пак ми се струва, че ако се махне дъбовата облицовка от стените, ще се видят почернелите от сажди камъни.

Monstradamus

Как разбра, че е същото здание?

Ariadna

Отидох до прозореца и погледнах навън. Долу беше фонтанът със змиите, при който за първи път видях Астериск. От фонтана започваше широка улица с палми в големи саксии. Улицата стигаше до самия край на града и завършваше с огромна триумфална арка, покрита с пожълтели листа. На земята пред арката имаше бронзова глава, голяма поне

колкото камион. На ухото ѝ бе облегната стълба, а на челото имаше златна звезда с надпис: „Гроб на неизвестния шлемист“.

Nutcracker

Как успя да видиш всичко това от прозореца?

Ariadna

Просто погледнах натам.

Nutcracker

И успя да разчетеш надписа от такова разстояние?

Ariadna

Какви разстояния в сън? Няма никакви разстояния, само това, което сънуваш. Аз сънувах, че на челото на главата имаше такъв надпис. За разстояния нищо не съм сънувала.

Monstradamus

Ясно. Какво друго видя?

Ariadna

Колкото по-далеч бяха от централната улица, толкова по-малки ставаха къщите. На края на града имаше кръгла стена, зад която започваше бежова пустиня. Още по-надалеч се виждаха тъмносини планини, а може би бяха облаци по залез. Нищо друго не успях да разгледан защото в коридора се появи едно от джуджетата. Явно бързаше за някъде, а и видът му беше твърде войнствен – дрипавата му дреха бе препасана с ремък, на който висеше малка сабя. Без да спира ми даде знак да го последвам. Заизкачвахме се по някаква стълба. Попитах го нещо, но то ми нареди да мълча. Каза, че над господаря му е надвиснала опасност – искали да го убият. Затова вече всички въпроси и отговори строго се документират. Попитах кой иска да убие господаря му, но то промърмори, че и отговорът на този въпрос трябва да се документира. Стигнахме до голямо помещение, в което по продължение на стените бяха поставени еднакви стелажи с папки – очевидно някакъв архив. В центъра на стаята имаше кръгла маса, като двойна – на половин метър над плота имаше по-малък дървен кръг, който се въртеше. Преди използваша такива в общите трапезарии, за да може всеки бързо да завърти към себе си което и да е ястие. Джуджето седна зад масата и ми посочи мястото срещу него.

Седнах. Пред мен имаше мастилница с истинско гъше перо и папка с листове хартия. Същата мастилница и папка имаше и пред джуджето. Нареди ми да напиша въпроса си на листа и да го сложа на горния плот. Написах: „Кой иска да убие Минотавъра?“. Впрочем перото пишеше много тънко и леко. В това време джуджето взе лист от неговата папка и също написа нещо. Сложихме листовете на въртящия се кръг, джуджето го завъртя на сто и осемдесет градуса и пред него се оказа моят въпрос, а пред мен – неговият отговор. Той бе кратък „Ти самата знаеш“. Но пък бе написан на гербова хартия. Оказа се, че дори няма нужда да четеш въпроса ми, вече го знаеше.

Nutscracker

Гербова хартия? С какъв герб?

Ariadna

Звездичка в рамка от лаврови клонки. Изглеждаше доста внушително, даже бе изпъкнал на пипане. Под герба имаше девиз: „per aspera ad asterisk“. Хартията бе с водни знаци. Освен това в горния десен ъгъл на листите имаше трицифрен номер – бланките бяха номерирани. Искам да те попитам, Монстрадамус, какво означава този надпис.

Monstradamus

Съществува израз „per aspera ad astra“ – „през трудностите към звездите“. А в този вариант съответно...

Organizm (-:

През xxx към xxx.

Monstradamus

Това се казва поетичен превод. Какво стана после, Ариадна?

Ariadna

Продължих да пиша въпроси, а той отговори: Ако искате, ще ви ги препиша направо от бланките.

Monstradamus

Как така ще ги „репишеш“? Искаш да кажеш, че бланките са у теб?

Ariadna

Да.

Monstradamus

Как попаднах у теб?

Ariadna

Не знам. Когато се събудих, бяха до леглото ми. Може би са ги донесли тези, които почистват.

Monstradamus

И ти нищо не си забелязала?

Nutscracker

Монстър, приличаш на човек, който се е превърнал в бик, а се учудва, че на опашката му има звънче.

Monstradamus

Това за бика намек ли е?

Ariadna

Ще отговоря на въпросите ви и отивам да ям, става ли? А вие си го обсъждайте.

Monstradamus

Разбира се, Ариадна.

Ariadna

За първия въпрос ви казах. Продължавам.

Въпрос: „Как от нищото може да се направи всичко останало?“

Отговор:

„Виж отговора на следващия въпрос“

Следващ въпрос:

„Как шлемът на ужаса може да се намира вътре в своите съставни части?“

Отговор:

„Шлемът на ужаса разчленява единственото, което съществува, на множество, което не съществува. Но тъй като шлемът на ужаса изобщо не е онова единствено, което съществува, той също се явява

множеството, което не съществува. А това, което не съществува, може да влиза във всякакви мислими и немислими взаимоотношения със себе си, доколкото тези взаимоотношения така или иначе не съществуват никъде, освен в шлема на ужаса, който всъщност не съществува.“

Въпрос:

„Значи ли това, че в шлема съществува друг шлем, в другия трети и така до безкрайност в двете посоки?“

Отговор:

„Някой, наречен А, може да е част от шлема на ужаса, носен от В, а някой, наречен В, в същото време може да е част от шлема на ужаса, носен от А. Това представлява абсолютна безкрайност в двете посоки, при което двамата често са добри хора.“

Въпрос:

„Молба да кажеш нещо за плитката“

Отговор:

„Колкото по-дебела и по-дълга, толкова на девойката е по-мила.“

Nutscracker

Всичко си е съвсем логично.

Ariadna

Въпрос:

„Как работи лабиринт-сепараторът?“

Тук ето какво стана. Джуджето надраска отговора си по-бързо, отколкото аз написах въпроса. Изчака ме, хвърли листа на горния плот и започна да го завърта. Но на средата се спря и ме попита с мил гласец: „Харесва ли ти гостуването тук? Но честно!“ аз му отговорих „Не съм сем. А ако трябва да съм честна – никак не ми харесва“. Тогава той пусна плота и получих листа с отговора: „Ето така работи.“

Organizm (-:

Ясно. Good, bad, UGLI. А попита ли го защо шлемът на ужаса се казва така. Помниш ли, бях помолил?

Ariadna

Помня. Това беше последният въпрос, който успях да задам.

Organizm (-:

И какво?

Ariadna

Джуджето помоли за извинение. Каза, че временно бланките са свършили. Но обеща в скоро време непременно да отговори.

Nutcracker

И какво стана после?

Ariadna

Чухме някакъв нисък, зловещ звук, издаван от рог или тръба. А може да е било и мучене. Джуджето от изненада събори масилницата си на пода, тя се разби и до масата се образува голяма синя локва. Каза, че господарят му го вика на помощ и хукна. За сбогуване ми извика, че е възможно скоро да се пролее кръв, но тя ще бъде отмъстена.

Nutcracker

Кръв?

Ariadna

Да.

Romeo-y-Cohiba

Наговорихте ли се? Могат ли вече и останалите да кажат нещо?

Nutcracker

Никой не ти пречи, Ромео.

Romeo-y-Cohiba

Изолда, тук ли си?

IsoldA

Тук съм. Как се прибра вчера, животно такава?

Romeo-y-Cohiba

Защо животно?

IsoldA

А как да те нарека след това?

Romeo-y-Cohiba

След кое?

IsoldA

След начина, по който се държа.

Romeo-y-Cohiba

Аз? Аз? И как съм се държал?

IsoldA

Не се прави на глупак!

Romeo-y-Cohiba

Може би не пред всички?

IsoldA

От тях се притесняваш, а от мен не? Отгоре на всичко и питаш как си се държал? Добре, ще ти отговоря. Като тъпо животно, ето така. На всичко отгоре, безкрайно нагло и извратено животно, уверено в безнаказаността си.

Romeo-y-Cohiba

Виж ти! Виж ти, значи? Тогава и аз имам какво да ти кажа. От вчерашната ти отвратителна шега се чувствам, все едно са се изплюли отгоре ми. Имам усещането, че в душата ми са впръскали някаква гадост, от която главата ми се размътва, та чак не ми се живее.

IsoldA

Що се отнася до впръсканата гадост, от която не ти се живее, улучи право в десетката. Пръстите ми не биха дръзнали да напишат това. Макар че се чувствам точно по този начин. Не съм предполагала, че през такава малка дупка...

Romeo-y-Cohiba

Достатъчно. Не ми се иска последното, което ще чуеш, тоест ще видиш, от мен да е тази гадна ругатня Затова спри. Забеляза ли, че вчера дълго отсъствах? Знаеш ли защо? Първоначално не можех да открива пътя, някой бе подменил всички знаци, които бях оставил на кръстовищата. Заблудих се и попаднах на място, където не бях стигал досега. Бе

задънена улица, в чийто край имаше старомодна червена телефонна будка с британския герб. Както едно време в Лондон. Влязох вътре. Там имаше табелка с адрес: Hampton Court Maze, Blind Alley №4, East. Под адреса с молив бе написан телефонен номер и линията никога няма да се освободи. Но всеки път, когато набирах номера, вярвах за миг, че ей сега ще чуя гласа ти. Лозолда. Legalita. И тази надежда, това моментно замиране на душата, което усещаш на пистата за ски скокове, преди да полетиш от ръба на трамплина в мъглата, всичко, което можех да почувствувам, докато телефонната шайба се върне на мястото си, нежно набирайки последната цифра на твоя фалшив номер, преобърнатата безкрайност – ето това бе щастието. Осмица – две нежни устенца едно под друго и леко размазаната линия на хрусталака през прашното стъкло...

IsoldA

Колко трогателно, чак ще се просълзя. Само не разбирам, как след такива възвишени преживявания можа да направиш това... това... не знам дори как да го нарека. Даже педофил би повърнал.

Romeo-y-Cohiba

Но какво съм направил? Та ти абсолютно всичко направи сама. Единственото, в което мога да се упрекна е, че не се съпротивлявах. Въпреки че точно това ми се искаше преди дори наистина да заболи.

IsoldA

Как можеш така нагло да лъжеш? Макар че какво ли друго може да се очаква от теб.

Monstradamus

Извинете, че се намесвам в разговора ви, знам, че не можете да понасяте това. Но бих могъл да дам друга насока на мислите ви. На плана, който Изолда видя в парка, бе написано „план на лабиринта във Версай“. Телефонната будка, откъдето Ромео се е опитвал да й позвъни, ако се вярва на надписа, се намира в едно от предградията на Лондон. Разбирате ли накъде клоня?

Nutscracker

Аз не бих приемал тези надписи насериозно. Зад вратата на Изолда има точно такъв Версай, какврто Лондон има зад вратата на Ромео. Угли би казала, че всички сме на дявола в рогата. И би била напълно

права.

Monstradamus

Не споря. Но във всяко измерение има известни закономерности. И дори да сме на дявола в рогата, когато един вижда написано „Версай“, а друг „Лондон“, следва да предположим, че става въпрос за различни рога.

Isolda

Що за безсмислици.

Romeo-y-Cohiba

Това вече е прекалено.

Monstradamus

Наистина, Ромео и Изолда, защо решихте, че сте близо един до друг?

Romeo-y-Cohiba

Всичко е еднакво около нас.

Nutscracker

Кое именно? Храстите? Храстите са еднакви навсякъде.

Monstradamus

Особено думата „храсти“ на два различни екрана.

Romeo-y-Cohiba

Дори цветът на земята под краката ни е еднакъв. Бежов.

Monstradamus

Бежов, но какъв бежов?

Romeo-y-Cohiba

В какъв смисъл какъв?

Monstradamus

Можеш ли да го опишеш по друг начин?

Romeo-y-Cohiba

Тъмнокафяв.

Isolda

Как тъмнокафяв? Бежовият е по-скоро светлосивожълтеникав.

Nutcracker

Ясно. Ромео тръгнал да се срещне с Изолда, а се натъкнал на Жулиета. Изолда тръгнала да се срещне с Ромео, а попада на Тристан. Ако допуснем, че Жулиета и Тристан са едно и също лице... Макар че в случая едва ли може да се каже „лице“. По-вярно би било „мутра“. Или „шлем“?

Romeo-y-Cohiba

Слушай, езиковед ххх, млъквай.

Nutcracker

Метафората, трябва да отбележим, е плашеща. За сукубуси и инкубуси знаем отдавна, но в това страшно измерение съвсем ясно се очертава някакъв Жулиетристан, който се изхитрява да замени не един, а двама партньори наведнъж.

UGLI 666

И не само в това измерение. Защо прелюбодеянието е толкова отвратителен грях? Защото, както ни учи Светата Църква, с прелюбодееща, заслепен от похот, се съвкуплява не друг, а самият кикотещ се дявол.

Organizm (-:

Ромео, чу ли кикот иззад стената?

Nutcracker

Колко поучително. Шлемиста дори не знае кого ххх. Или кой го ххх. Нещо нарисувано на стената, нещо се мярка в очните кухни на шлема, но истинският обект на неговата страст остава дълбоко анонимен.

Organizm (-:

Нещо не разбирам. Как Минотавъра успява да замени едновременно и двамата партньори. Сам себе си ли гали?

Nutcracker

Не. С Ромео той е Изолда, а с Изолда е Ромео. Но това, което казваш, е още по-интересна версия. Заслужава си да се помисли над нея Господа, извинете за неделикатността, но какво точно се случи в павилиона? Въображението ми се изчервява и се противи. Нищо, за което се сещам, не заслужава емоциите, които наблюдавахме. Американец навиря пръст в Задника ви или последно танго в Париж. Мисленето ми е банално, ясно. Ромео, можеш ли да уточниш?

Romeo-y-Cohiba

Мога да уточня. Ако още веднъж завреш нос в нашите работи, ще те намеря и така ще те xxx, че мозъкът ти ще довърши гнусните си мисли на стената, ясно ли е?

Nutcracker

Интересно, как мислиш да ме намериш? Аз не съм Изолда – между нас няма люк. Още повече, че той не е бил и между вас, а...

Romeo-y-Cohiba

Имай предвид, че ако потърся старателно, може и да се намери.

Nutcracker

Не разбирам защо се вбесяваш? Какво, да не би да са ти обрязали лошо кохибата? Та това не съм бил аз, глупако, а вашият Жулистан.

Romeo-y-Cohiba

Достатъчно, Лешникотрошачка. Идвам да те убия.

Nutcracker

А на мен ми е през xxx, аз нося шлема на ужаса.

Ariadna

Напрасно се карате.

Organizm (-:

Жулистан – прилича на името на някаква малка, но крайно вредна държавица в самия център на оста на злото.

Ariadna

Между другото вече съм виждала тази дума – Жулистан.

Monstradamus

Къде?

Ariadna

Там, където задавах въпросите на джуджето. В архива.

Monstradamus

Нищо не си ни казвала за това.

Ariadna

Когато джуджето избяга, останах сама в архива. Отначало седях на масата в очакване да се върне. Но то така и не се появи. Тогава станах и се приближих до стелажите с папки, които покриваха стената. Там имаше най-различни неща. Показания на победени от Минотавъра врагове. Рапорти от разпити на Минотаври от други Минотаври. Имаше цял рафт с протоколи от очни ставки, които Минотаврите провеждали сами със себе си, наричаше се „Alone Together“. Вероятно са имали предвид рогата, нали? Но най-много папки имаше с отговори на така наречените вечни въпроси, подобни на тези, които задавахме ние с вас. Всичко бе старо, пожълтяло от времето и праха. Знаете ли как мирише изписана хартия, когато писалите на нея, вече са умрели?

Nutcracker

Запомни ли нещо?

Ariadna

При мен има цяла купчина листове от различни папки. Когато се събудих, ги намерих до отговорите на джуджето. Няма кой знае какво ново. Вечните въпроси не са станали по-умни – затова са и вечни.

Monstradamus

Прочети нещо.

Ariadna

Въпрос:

„Защо съществува съществуващото?“

Отговор:

„За да даде време на времето.“

Въпрос:

„Защо да се трупат толкова събития и същности, за да се даде време на времето, при положение, че то не съществува никъде, освен в шлема на ужаса?“

Отговор:

„Събитията и същностите също се трупат единствено в шлема на ужаса, така че, моля мадам и мосю да не се вълнуват.“

Какво друго... За лабиринт-сепаратора... „А кой...“ Така, ясно: „Кой също се създава там“ Няколко страници обзор на исторически хроники. Анализ на противоречията. Един текст гласи, че Минотавъра е архитект на лабиринта. Друг твърди, че лабиринтът е построен от осемнадесет хиляди Минотаври, разделени на две колони. Според трети колоните трябва да се разбират в преносен смисъл, а лабиринтът е създаден от два мисловни издатъка или полусфери, символизирани от рогата на бика. И така нататък. А накрая има няколко листа за този Жулистан. Те изглеждат съвсем различно, древни и обезцветени. На много от тях почти нищо не може да се разчете, толкова са стари. Изписани са със странен красив почерк. Това са преводи на надписи от жулистанските пещери. Самите надписи са унищожени отдавна заедно с пещерите, останали са само копия на копията. Преведени са единствено фрагменти. Понякога кратки и несвързани, понякога по-дълги. Да чета ли?

Monstradamus

Разбира се.

Ariadna

„Може да се започне с каквото и да е, без ни най-малко да се притесняваме...“

Monstradamus

Да се започне какво?

Ariadna

Май вече се притесняваш. Почакай, не е тази страница. Началото е тук: „Астерий – това е всичко, което е пред и вътре в нас, особено «пред» и “вътре”. Нахълтвайки в ума, той симулира този свят както и собствения ни разсъдък с всички негови гласове, толкова убедително

спорещи един с друг. Да разбереш това означава да видиш Астерий. Може да се започне с каквото ти да е, без ни най-малко безпокойство..."

UGLI 666

Извинявам се, но вместо да слушаме тази безсмислица, не е ли по-добре да помислим какво ще правим в реалния живот? Съвсем не ми харесаха ония думи за кръвта, която трябва да се пролее.

Ariadna

„Истинското тайно име на Астерий, което дава власт над него, е: Астерий, който е Ние. Маговете от древни времена години наред са изривали последните букви от всички надписи, за да не може никой да разбере за какво става въпрос...“

UGLI 666

Губим ценно време.

Ariadna

Друг лист: „Човекът е подобен на дърво. Мислите в главата му са като песните на птиците в короната му. Колко птици трябва да запеят заедно, за да се появи това, което приемаме за себе си? И дървото всъщност има ли си собствена песен? Астерий е сътворен по същия образ...“

UGLI 666

Накарайте тази ненормалница да млъкне.

Ariadna

„Основната тайна на Астерий е, че той е напълно ненужен. Той е страж, който неподкупно пази онова, което сам е създал от онова, което е създал сам. Въпреки суровия му вид и величието на неговата отговорност, всичко създадено от него, включително и той самият, е чисто излишество, игра на ума, фалшива златна завърънкулка в края на бездната. Затова, когато в това нищо с богато украсена рамка изведнъж грозната необходимост започне властно да заявява себе си или започне непримирима борба за тържеството на истинските ценности, възниква зрелище, на което можеш да се смееш до сълзи, защото истината е, че всичко това от началото до края няма никаква връзка...“

Monstradamus

Какви са тези звуци? Някой друг чува ли ги?

Ariadna

„Но трябва да се смеем тихо, иначе Астерий ще се обиди. Той не знае, че всъщност не съществува, но понякога започва да се досеща и това много го плаши и гневи. Начинът, по който вече от хилядолетия се опитва да стане реален, е ужасен и глупав, както и всички загадки на неговия свят. Облива себе си, който не съществува, с кръв, която също не съществува. От това той не става по-реален, но няма кой вече да му го каже – около него са останали само джуджета-прислужници, които проливат кръвта върху него и крещат, че пролятата кръв ще бъде отмъстена...“

IsoldA

Аз също ги чувам. Ужасно е.

Ariadna

„От Астерий не бива да се страхуваме. Ако се страхуваш, значи носиш шлема на ужаса и той е господар на твоя свят. Но ако свалиш шлема, Астерий изчезва и ти няма над какво вече да се смееш. И да носиш шлема, и да го свалиш – е голяма грешка. С него не трябва да правиш нищо. Дори само заради това, че той в действителност не съществува...“

UGLI 666

Все по-близо и по-близо, а тази глупачка не...

Ariadna

„Ти си свободен и твоята свобода се състои в това, че умът не притежава тяло, каквото и да ти дрънкат джуджетата със странни шапки. Дори тялото няма тяло, затова няма на какво да сложиш шлема на ужаса. Но докато не си разбрал това, Астерий е всичко, което виждаш, чувстваш, мислиш и знаеш. И пошлият механичен фарс, който разиграват един пред друг частите на шлема в прозрачната пустота на ума, се превръща в целия твой живот. Ако носиш шлема на ужаса, струва ти се, че това е завинаги. Но всяка вечност продължава не повече от миг. И вече се знае, какво ще стане, когато този миг свърши: ще си спомниш кой си всъщност и ще видиш, че шлемът на ужаса е просто играчка, която сам си измислил...“

Nutcracker

Какво става? Помогнете! Май този идиот Ромео...

Monstradamus

Какво става? Какъв е този грохот?

Nutcracker

Май наистина ме намери! Ако това е той. Страшни удари по вратата. Или това е...

Romeo-y-Cohiba

Не съм аз. При мен е същото. Ужасно блъскане.

Organizm (-:

Вратата се огъва.

UGLI 666

Настъпи последният час! Покайте се! Заклинам ви в името на кръста!

Nutcracker

Този, който е в центъра на лабиринт-сепаратора?

UGLI 666

Не губи последните си мигове в богохулство!

Sartrik

Какво става там? Спрете!

IsoldA

Ромео! Сбогом, мръсничко!

Ariadna

Вратата ми е нажежена до бяло. И при вас ли е така?

Nutcracker

Трудно се диша. Нещо...

Monstradamus

Това е той.

Theseus

MINOTAURUS!

Monstradamus A?

IsoldA A?

Nutscracker A?

Organizm (-: A?

Theseus A?

Ariadna A?

UGLI 666 A?

Romeo-y-Cohiba A?

TheZeus

Fuck U

Monstradamus

МУУУУУУУ!

IsoldA

МУУУУУУУ!

Nutscracker

МУУУУУУУ!

Organizm (-:

МУУУУУУУ!

Theseus

МУУУУУУУ!

Ariadna

МУУУУУУУ!

UGLI 666

МУУУУУУУ!

Romeo-y-Cohiba

МУУУУУУУ!

Organizm (-:

Господа, така и не разбрах какво беше това?

Nutcracker

Май изстива. И шумът изчезна.

IsoldA

Какво, не разбрахте ли? Това е Тезей!

Romeo-y-Cohiba

Тезей! Толкова те чакахме!

Monstradamus

Тезей. Най-накрая. Къде си? Какво виждаш наоколо?

UGLI 666

Да-а.

Organizm (-:

Тезей, отговори!

Nutcracker

Стига. Няма полза.

UGLI 666

Измъкна се.

Monstradamus

Наистина ли си отиде?

Nutcracker

Тръгна са.

IsoldA

Но как...

UGLI 666

Минотавъра вече го няма.

Ariadna

Дръж се, татко.

Monstradamus

Синко!

IsoldA

Синко!

Nutcracker

Синко!

Organizm (-:

Синко!

Sartrik

Синко!

:-((((

Organizm (-:

Да го потърсим? Може би още вярва?

Monstradamus

В какво?

Organizm (-:

В цялата тази xxx. Че има тяло. Че то е в стаята.

Ariadna

Да, но той никога не е вярвал в това.

Romeo-y-Cohiba

Може да се каже, че ни е спасил. Можеше просто да ни убие още щом ни видя.

Nutsacker

Не би могъл. Тогава никога нямаше да свали шлема. Той не е добър, просто е знаел.

Ariadna

Чувала съм, че ако човек знае това, то е, защото е добър.

Nutsacker

А аз съм чувал, че човек е добър именно защото знае.

Organizm (-:

За нас това е без значение. С какво се издадохме?

UGLI 666

Отклоняваме се. Твърде се суетим Не говорим по същество, разни Версаи и Джоконди.

IsoldA

Угли, нали нямаш нищо против, че живеем тук?

UGLI 666

Този път Ариадна издаде всичко. Затова и ни се измъкна.

Monstradamus

А ти какво предлагаш?

UGLI 666

Да не им казваме нищо.

Nutscracker

Това вече е прекалено. Как тогава той ще разбере, че носи шлема? Не бихме могли мълчаливо да наденем на главата му нещо, което всъщност не съществува. Трябва да се обясни И най-добре още от детството. Но не така, че всичко да разбере, а така че сам да направи всичко необходимо. Ариадна е нашият най-добър водач през лабиринта. Тя е голям експерт.

UGLI 666

Лешникотрошачка, говориш за това, което тя трябва да направи. А аз за това, което направи. И освен това, извинявайте, но какво общо има тук експертността? Лабиринт е всеки маршрут, по който са превели Шлемиста.

Monstradamus

Да, всеки. Само че по твоя, Угли, не знам защо, отдавна никой не минава.

Sartrik

За какъв маршрут говорите?

Monstradamus

Съзве ли се, герой! Господа, анекдот. Представете си, събужда се Сартрик с тежък махмурлук. Няма никакъв спомен от вчера. До него – локва кръв. Наоколо е лабиринт. А Минотавъра го няма никъде. Сартрик вдига поглед към тавана и с ужас шепне: „Убил съм го... Убил съм го и съм го изял...“

IsoldA

И какво смешно има? Точно така си и беше.

UGLI 666

Анекдотът ти е по-стар и от лабиринта, Монстрадамус. Нека обсъдим положението ни, то е сериозно. Някой ден Ариадна ще ни погуби.

IsoldA

Стига глупости, Угли. Ариадна няма нищо общо, Сартрик изръси всичко в пиянството си.

Sartrik

За всичко Сартрик ви е виновен.

IsoldA

Теб трябва да те xxx в xxx. Откъде се взе? Гаден пияница.

Monstradamus

Но откъде все пак е научил Името?

UGLI 666

Ариадна всичко му съобщи в прав текст.

Nutscracker

А защо не ни изпари всички, щом знае Името?

Monstradamus

Направи го. Просто на нас ни се струва, че той се е изпарил.

UGLI 666

Ариадна, можеш ли да ни обясниш с какво повече ти хареса нас?

Ariadna

Гледай си работата. Води ти вместо мен в лабиринта.

UGLI 666

С теб има още да си поговорим. Ще разкрия истинската ти същност.

Romeo-y-Cohiba

Не разбирам кой е отговорен? Ариадна или Сартрик?

UGLI 666

Ариадна е виновна. В Минотавъра седеше редом с Тезей, тайно са се наговорили.

Ariadna

Помисли, преди да лаеш срещу някого. Иначе може да си бродиш из своята катедрала завинаги, разбра ли? Тук си на моята нишка Друга няма.

UGLI 666

Чухте ли? Всички ли чухте? Татко, помисли ли какво ще стане с нас, когато тя избяга при тази гадина?

Nutcracker

Стига си врякала.

Organizm (-:

Какво ще правим сега?

Monstradamus

Как какво? Ще продължим дискурса.

Nutcracker

Това е ясно. Но в какво качество?

Monstradamus

В единственото качество, което имаме, Лешникотрошачка. Ще продължим да се пулим в екрана, както кучето на Павлов в огледалото на Тарковски.

Nutcracker

Имах предвид кои ще бъдем?

Ariadna

Татко сега ще каже.

Nutcracker

Откъде...

Monstradamus

PRE PERSIPHAE HUM HUM MINOSAUR

IsoldA

PRE PERSIPHAE HUM HUM MINOSAUR

Nutcracker

PRE PERSIPHAE HUM HUM MINOSAUR

Organizm (-:

PRE PERSIPHAE HUM HUM MINOSAUR

Sartrik

PRE PERSIPHAE HUM HUM MINOSAUR

Monstradamus

He, само не това. He!

Nutcracker

А какво? Какво? Аз също не искам. Никой не иска. А как? Как?

UGLI 666

Тихо.

Romeo-y-Cohiba

Без паника.

Organizm (-:

Спокойно...

Monstradamus

Моля ви, не!

UGLI 666

Просто се успокой. Ти си нашата глава, а тя минава първа.

Monstradamus

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Isolda

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Nutscracker

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Organizm (-:

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Sartrik

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Ariadna

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

UGLI 666

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Romeo-y-Cohiba

У-а-а! У-а-а! У-а-а!

Ariadna

Здрасти, братле. Ама и ти си един грозник.

Organizm (-:

Вече ще сме Минозавър. Дребен змей.

UGLI 666

Че ние винаги сме били, ха-ха. Човешкото само ни е пречило. И бичето също.

Organizm (-:

Ще сме дракони. Ще летим в облаците, ще се гмуркаме до морското дъно. Може пък наистина да ни олекне.

Monstradamus

Да ни олекне? Та в самия ни център е Сартрик. И от сега нататък

все ще ни се драйфа. Постоянно. Колкото и дълбоко да се гмурнем, на каквото и да се правим. На Лолита или на Ролс Ройс – все тая.

Romeo-y-Cohiba

Ами ако Сартрик така препие, че и той изчезне?

Nutcracker

Няма нужда от черногледство. Шлемът не се сваля.

Organizm (-:

Но нали Тезей го свали.

Nutcracker

Може би изобщо не го е слагал. Иначе къде би се дянал? Там изход няма. Само джип, прибор и слънце. И ужас, естествено. Това не са просто предположения, казвам ви го като професионалист.

IsoldA

А къде е той сега?

Nutcracker

Какво значение има за нас? Вече нищо не може да го спре.

Monstradamus

Повръща ми се, xxx.

IsoldA

Повръща ми се, xxx.

Nutcracker

Повръща ми се, xxx.

Organizm (-:

Повръща ми се, xxx.

Sartrik

Повръща ми се, xxx.

Ariadna

Повръща ми се, ххх. Не, наистина е време да се махаме...

UGLI 666

Повръща ми се, ххх.

Romeo-y-Cohiba

Повръща ми се, ххх.

Sartrik

И стомахът ми курка, ххх. Слушай, Монстрадамус. Едно не мога да разбера. Къде се случи всичко това?

Monstradamus

Ти какво, тъп ли си или никога няма да изтрезнееш? В шлема на ужаса.

Sartrik

О! И на кого се случи?

Monstradamus

На теб!

*

Disclaimer⁶

При създаването на този текст не загина нито един измислен старогръцки юноша/девойка.

КРАЙ

6. Опровержение (англ.) – Б. ред.

© 2005 Виктор Пелевин
© 2007 Марин Николчев, превод от руски

Виктор Пелевин
Шлем ужаса, 2005

Сканиране, разпознаване и редакция: NomaD, септември 2007 – юли 2008 г.
Редакция: sir_Ivanhoe, юли, 2008 г.

Публикация
Издателство INK, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8754>]